Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. - Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 11 Σεπτεμβρίου 1899 Ἔτος 21ον. — Ἀριθ. 38

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 300)

Μετὰ τὸ συμπόσιον καὶ τοὺς ἀγρίους χορούς, ὁ Γιάτας ἠθέλησε νὰ μάθῃ πόθεν κατήγετο ἡ μνηστή του. Ὁ Γεράρδος προσεπάθησε νὰ τὸν διαφωτίσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ εὗρε πολὺ εὔκολον. Οὐδέποτε εἶχον ἰδῇ θάλασσαν οἱ Μπαροτσές, καὶ ἑπομένως ἠγνόουν καθολοκληρίαν τί εἶνε. Ἡ ἰδέα χώρας διαφορετικῆς ἀπὸ τὴν ἰδικήν των καὶ χωριζομένης δι' ἀπεράντου ἐκτάσεως ἁλμυροῦ ὕδατος, ἦτο δι' αὐτοὺς ἀσύλληπτος, ἀκατανόητος. Εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ ἀρχηγοῦ, ὁ Γεράρδος διέκρινε σαφῶς κάποιαν ἀνησυχίαν, ἔχουσαν ἀφορμὴν τὴν Κοραλίαν. Πόθεν προήρχετο τὸ λευκὸν ἐκεῖνο πρόσωπον, αἱ χεῖρες ἐκεῖναι, αἱ ὄμοιαι πρὸς ἄνθος γαρδηνίας; Ὁ Γιάτας εἶχεν ἀκούσῃ ὅτι ἐνίοτε ἔρχονται εἰς τὸν κόσμον πλάσματα, προικισμένα μὲ χρῶμα τόσῳ λαμπρόν, καὶ ὅτι οἱ σοφοὶ καὶ οἱ μάγοι τὰ θεωροῦν πνεύματα καὶ πιστεύουν ὅτι φέρουν δυστυχίαν. Εἶνε ἀλήθεια;.. Εἰς τὴν παρουσίαν της τάχα ἀπέδιδεν ὁ Γεράρδος τὸ ναυάγιον των καὶ τὰς περιπετείας των; Εἰς μάτην ὁ νεαρὸς Μασσαὶ ἀπέκρουσε μετὰ φρίκης τὴν ἰδέαν αὐτήν, τὴν ὀλίγον κολακευτικὴν διὰ τὴν προσφιλῆ ἀδελφήν του· τόσον ὁ ἀρχηγός, ὅσον καὶ οἱ ὑποτελεῖς του ὅλοι, διετήρουν τὴν δυσπιστίαν των. Καὶ ἦτο εὐτύχημα διὰ τὴν Κοραλίαν!

Κατόπιν ὁ ἀρχηγὸς ἠρώτησε, ἂν καὶ οἱ λευκοὶ ἔχουν ἐπίσης μπαμπούας,—μάγους προλέγοντας τὸ μέλλον κ' ἐξηγοῦντας τὰ ὄνειρα, —καὶ «σημεῖα» προαγγέλλοντα κάθε πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ συμβῇ.

«Ἡμεῖς, εἶπεν ὁ μαῦρος χαμηλοφώνως καὶ εὐλαβῶς, γνωρίζομεν ἐκ τῶν προτέρων ὅ,τι μᾶς περιμένει. Ἐννοοῦμεν ὅτι ὁ οἰκοδεσπότης θὰ ἀποθάνῃ, ἂν ἡ κουκουβάγια φωνάξῃ 'στὸ κατῶφλι. Τὸ κελάδημα τοῦ κότσυφα μᾶς ἀναγγέλλει τὴ βροχή. Ὅταν ἡ σουσουράδα κελαδήσῃ κοντὰ 'στὴν πόρτα, περιμένομεν ξένους ἢ δῶρα. Ἂν κανένας ἄνθρωπος σκοτώσῃ σουσουράδα, τὸ σπίτι του θὰ πιάσῃ φωτιά. Ἂν ἡ σουσουράδα ἐγκαταλείψῃ τὴ φωλιά ποὺ ἔκτισε 'στὸ σπίτι σου, πλησιάζει ἡ δυστυχία. Τὰ γεράκια καὶ οἱ κόρακες εἶνε οἱ βασιλεῖς τῶν πουλιῶν· ὁποιος τὰ σκοτώσῃ, ἀρρωσταίνει. Ἂν ἔχῃς ἐπάνω σου ἕνα κομμάτι δέρμα ἀπὸ γαλάζιο ρινόκερω, (καὶ μιὰ φορὰ 'στὰ ἑκατὸ χρόνια φαίνεται κανένας τέτοιος) δὲν φοβᾶσαι καμμιὰν ἀρρώστεια. Ἂν ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ποὺ θὰ ἔμβῃ 'στὸ σπίτι σου εἶνε γυναῖκα, εἶνε καλὸ σημάδι· ἂν εἶνε ἄνδρας, εἶνε κακὸ σημάδι. Ἂν ὁ ἥλιος σκεπάσῃ τὸ πρόσωπό του τὴν ἡμέρα, θὰ πεθάνῃ ὁ ἀρχηγός. Ἂν ἰδῇς εἰς τὸν ὕπνο σου ἄνθρωπο ζωντανό, σημαίνει ὅτι κάτι σχεδιάζει ἐναντίον σου· ξέκαμέ τον λοιπὸν τὸ γρηγορώτερο· μόνον οἱ πεθαμένοι δὲν δαγκάνουν. Ἂν ἰδῇς εἰς τὸν ὕπνο σου συγγενῆ σου πεθαμένο, σημαίνει ὅτι ἀπαιτεῖ νὰ θυσιάσῃς εἰς τὸν τάφον του τοὺς ἐχθρούς του. Σφάξε τότε ὅσους μπορέσῃς!»

«Ὁ Λεγκὲν καὶ ἡ Μαργαρόνα παρηκολούθουν μετὰ παλμῶν τὸ πυθήλατον, ἀπομακρυνόμενον» (Σελ. 306, στήλ. γ'.)

Καὶ ὁ Γιάτας ἐξηκολούθησε τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν εἰωνῶν διὰ φωνῆς μονοτόνου καὶ ὑποκώφου, ἐνῷ οἱ ἄλλοι πολεμισταί, συνηθρισμένοι γύρω, τὸν ἤκουον ἐπιδοκιμάζοντες παντοιοτρόπως. Ὁ Γεράρδος προσεπάθησε νὰ ρίψῃ μίαν ἀκτῖνα φωτὸς εἰς τοὺς προληπτικοὺς ἐκείνους ἐγκεφάλους· ἀλλ' ἔχασε τοὺς κόπους του, παρετήρησε δὲ ὅτι ἀντὶ νὰ μεταπεισθοῦν, ἀπεναντίας οἱ ἄγριοι ἤρχισαν νὰ ὑποβλέπουν τὸν ξένον, ὁ ὁποῖος ἐκήρυττε ψευδεῖς τὰς μαγείας καὶ τοὺς εἰωνούς. Καὶ διὰ νὰ τελειώσῃ ἡ συζήτησις, ἤρχισε νὰ ψάλλῃ ἕνα τραγουδάκι παρισινόν, τὸ ὁποῖον παραδόξως ἐπροξένησε μεγάλην εὐχαρίστησιν εἰς τὸ ἀκροατήριόν του. Συλλογισθεὶς ὅτι θὰ εἶχε καλὸν ἀποτέλεσμα, ὁ Γεράρδος παρεκάλεσε τὴν ἀδελφήν του

νὰ τραγῳδήσῃ καὶ αὐτὴ κάτι. Χωρὶς πολλὰς παρακλήσεις, ἡ Κοραλία ἤρχισε κατὰ τύχην τὴν ὡραίαν καὶ μελαγχολικὴν ἐκείνην μονῳδίαν τῆς Ἰφιγενείας, ἀπὸ τὸ ὁμώνυμον μελόδραμα τοῦ Γλοῦκ. Οἱ σύντροφοί της ἤκουον μὲ συγκίνησιν τὴν διαυγῆ ἐκείνην φωνήν, τὴν ἀντηχοῦσαν ὑπὸ τὰ μεγάλα δένδρα ὡς λάλημα αὐλοῦ, καὶ τὰ δάκρυα ἀνῆλθον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς των· ἀλλ' ὅταν ἐτελείωσε, παρετήρησαν ὅτι καὶ οἱ μαῦροι ἦσαν ἐπίσης συγκεκινημένοι.

— Αὐτὸ τὸ κορίτσι τραγουδεῖ σὰν νὰ ἦτο ἀδελφὴ τῶν πουλιῶν, εἶπεν ὁ Γιάτας· ἀλλὰ τὸ ᾆσμά της εἶνε πένθιμον. Ἰδὲς τί λυπημένος που εἶνε ὁ υἱός μου! Κλαίει σὰν γυναῖκα.

Τῷ ὄντι, ὁ μεγαλήτερος υἱὸς τοῦ ἀρχηγοῦ, νεανίας κάτισχνος καὶ προφανῶς φθισικός, εἶχε κρύψῃ τὸ πρόσωπον μὲ τὰς χεῖρας καὶ ἐφαίνετο παραδεδομένος εἰς θρῆνον ἀτελείωτον.

— Ποτὲ δὲν τον εἶδα ἔτσι! . . ἐξηκολούθησεν ὁ Γιάτας· τί ἔχει ἡ φωνὴ τῆς ἀδελφῆς σου, ποῦ κάμνει τοὺς πολεμιστὰς νὰ κλαίουν; Δὲν εἶνε καλὸ πρᾶγμα. . . Ἂν ἐπρόκειτο νὰ πᾶμε αὔριο 'στὸν πόλεμο, αὐτὸ θὰ ἦταν κακὸς οἰωνός!

—Νὰ χαθῇς καὶ σὺ καὶ οἱ οἰωνοί σου! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Γεράρδος.

Προσπάθησε νὰ καθησυχάσῃ τὸν ἀρχηγόν, καὶ νὰ τῷ δώσῃ νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ἡ γενικὴ συγκίνησις ἦτο ἀποτέλεσμα τῆς ὡραίας καὶ γλυκείας φωνῆς τῆς Κοραλίας. Ἀλλ' εἰς μάτην. Ὁ Γιάτας ἐκίνει μελαγχολικῶς τὴν κεφαλήν, καὶ βλέπων τὸν υἱόν του, ἐψιθύριζεν ὀλονέν: «Λὲς καί του ἔκαμαν μάγια! λὲς καί τον ἐβάσκαναν!» Ἦτο ἀδύνατον νὰ μεταπεισθῇ. Καὶ ὄχι μόνον ὁ φύλαρχος, ἀλλὰ καὶ ὅλη ἡ φυλή, ἐπίστευαν ὅτι ἡ Κοραλία, ἕνεκα τοῦ ἐκτάκτως λευκοῦ χρώματός της, εἶχε βάσκανον ὀφθαλμὸν καὶ ἐπροξένει δυστυχίαν. Ὁ Γεράρδος ὑπενθύμισεν, ὅτι ἡ ἄφιξις τῆς Κοραλίας ἀπεναντίας ἐπροξένησεν εὐτυχίαν, σημειωθεῖσα διὰ τῆς εὐργετικῆς ἐκείνης βροχῆς· εἶπε δέ, ὅτι ἂν οἱ μαῦροι ἐπέμενον νὰ τὴν φοβοῦνται, ἠμποροῦσαν κάλλιστα νὰ τὴν ἀποπέμψουν. Ἀλλ' ὁ Γιάτας ἀπήντησεν ὅτι οἱ μπαμπούαι, συμβουλευθέντες τὰ σπλάγχνα τῶν ζώων, ἀπεφάνθησαν ὅτι ἀπεναντίας δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν ἀφίσουν νὰ φύγῃ, καὶ ὅτι ὁ μόνος τρόπος διὰ νὰ ἐξορκίσουν τὴν βασκανίαν, ἦτο τὸ νὰ βλέπουν πάντοτε τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον τὴν ἐπροξένει. Θυμωθεὶς ὁ Γεράρδος, διέλυσε τὴν συνεδρίασιν καὶ ἀπεσύρθη μετὰ τῶν λευκῶν εἰς τὸν οἰκίσκον του. Εἶχεν ἀπελπισθῇ νὰ μεταπείσῃ διὰ τῆς λογικῆς τοὺς προληπτικοὺς ἐκείνους, καὶ ἀπεφάσισε τοὐλάχιστον νὰ ἐπαγρυπνῇ νύκτα καὶ ἡμέραν ἐπὶ τῆς ἀδελφῆς του, διὰ νὰ τὴν ὑπερασπισθῇ ἐν ἀνάγκῃ κατὰ τῆς ἀμαθείας καὶ τοῦ φανατισμοῦ τῶν μαύρων.

Πόσον δεινὴ ἦτο ἡ θέσις του! Πόσον συνησθάνετο τὴν βαρεῖαν εὐθύνην, τὴν ὁποίαν ἔφερε! Πόσον ἠγανάκτει κατὰ τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων καὶ τυφλῶν, οἱ ὁποῖοι, παραγνωρίζοντες τὴν οὐρανίαν καλλονὴν καὶ ἀγαθότητα τῆς ἀδελφῆς του, τὴν ἐξελάμβανον ὡς μάγισσαν!.. Ὑπὸ τοιούτους ὅρους ἡ ζωὴ εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Γιάτα, καθίστατο διὰ τὸν Γεράρδον ἀληθὲς μαρτύριον.

Ἐν τούτοις, ὁ πρῶτος μὴν εἶχε παρέλθῃ, καὶ οἱ αἰχμάλωτοι ἔβλεπον ἐγγίζουσαν ταχέως τὴν ὥραν, καθ' ἣν ἡ Μαργαρόνα ὤφειλε νὰ γίνῃ σύζυγος τοῦ Γιάτα. Ἡ ἄρνησις θὰ ἦτο ἀδύνατος. Εὑρίσκοντο ἀπολύτως εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Βαροτσές, καὶ ἡ παράμικρὰ ἀντίστασις ἠδύνατο νὰ ποθῇ δι' αὐτοὺς ὀλεθρία. Εἰς μάτην ὁ Λεγκὲν ἐζήτει ὀλικὰ διὰ νὰ κατασκευάσῃ τὸ καγιάκ. Ὑπῆρχεν ἔλλειψις κτενῶν καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ προμηθευθῇ τὰ δέρματα, τὰ ὁποῖα ἐχρειάζοντο. Νὰ ναυπηγήσῃ πλοιάριον ξύλινον, ὑπὸ τὰ ὄμματα τῆς φυλῆς; Οὔτε νὰ το συλλογισθῇ! ἄλλως τε δὲν εἶχε καὶ τὰ ἀπαιτούμενα ἐργαλεῖα.

Τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἐξερράγη εἰς τὸ χωρίον πυρκαϊά, ἡ ὁποία ἀπετέφρωσε πολλὰς κλοῦβας. Ὁ Γεράρδος καὶ ὁ Λεγκὲν προσέτρεξαν πρῶτοι πρὸς βοήθειαν τῶν θυμάτων. Ἐν τούτοις ἐδεδικαιώθησαν, ἀπὸ μερικὰ βλέμματα, ἀπὸ μερικὰς συνομιλίας, ὅτι τὸ δυστύχημα ἀπεδίδετο εἰς τὴν ὀλεθρίαν ἐπίδρασιν τῆς λευκῆς κόρης... Εἶχεν εἰσέλθῃ τὸ πρωὶ εἰς μίαν καλύβην, διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ ἓν ἄρρωστον παιδίον, καὶ τὸ ἑσπέρας ἐξερράγη ἐκεῖ τὸ πῦρ. Ἡ σχέσις τῶν γεγονότων ἦτο κατάδηλος: τὸ βλέμμα της εἶχε προξενήσῃ τὴν συμφοράν.

Πλήρης ἀγανακτήσεως, ὁ Γεράρδος θὰ ἔπνιγεν εὐχαρίστως ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐτόλμων νὰ ψιθυρίζουν τοιαῦτα κατὰ τὴν διάβασιν τῆς Κοραλίας. Ἀλλὰ διὰ τούτου δὲν θὰ την ἐξέθετε περισσότερον εἰς τὴν τυφλὴν των ὀργήν; Ὄχι· ἀπεναντίας ἦτο ἀνάγκη νὰ κρύπτῃ τὰ συναισθήματά του, νὰ προσποιῆται ὅτι δὲν ἀκούει, δὲν ἐννοεῖ τίποτε...

Κατὰ δυστυχίαν, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Γιάτα ἠσθένησε βαρέως καὶ ἀπέθανεν. Ὁ ἀρχηγὸς ἤξευρε καλὰ ὅτι ἦτο ἀνέκαθεν φιλάσθενος καὶ ἀδύνατος. Οὐχ ἧττον τοῦ ἐκαρφώθη ἡ ἰδέα, ὅτι ἡ Κοραλία ἦτο ἡ μόνη αἰτία τοῦ προώρου τούτου θανάτου. Πρό τινων ἡμερῶν μάλιστα τὴν εἶχεν ἰδῇ εἰς τὸν ὕπνον του, καὶ τὸ ὄνειρον τὸν ἐστήριζεν εἰς τὴν πεποίθησίν του... Οὕτω καὶ ἄλλοτε, εἶχεν ὀνειρευθῇ τὸν μακαρίτην τὸν πατέρα του· ἀμέσως πεντήκοντα πολεμισταὶ ἐσφάγησαν ἐπὶ τοῦ τάφου του, διότι, — ὁ Γιάτας ἦτο βέβαιος, — ἡ σκιὰ τοῦ γέροντος ἀπῄτει αὐτὴν τὴν θυσίαν! Θὰ ἐδίσταζεν ἀρά γε καὶ τώρα, ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἐκδικήσῃ ὁμοίως τὸν θάνατον τοῦ μονογενοῦς του υἱοῦ;

Ὁ Λεγκὲν τὸν ἤκουσε λέγοντα εἰς τὸν μπαμπούαν ὅτι ἡ λευκὴ κόρη εἶχε βασκάνῃ τὸν δυστυχῆ του υἱόν· συνέλαβε δὲ μεταξὺ τῶν δύο τούτων μίαν συνδιάλεξιν, τόσον ἀπειλητικὴν διὰ τὴν ζωὴν τῆς δεσποινίδος Μασσαί, ὥστε ἐνόμισε καθῆκόν του νὰ τρέξῃ ἀμέσως καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς φίλους του περὶ τοῦ νέου κινδύνου.

— Δὲν πρέπει νὰ χάσωμεν οὔτε στιγμήν! εἶπε, τελειώσας τὴν διήγησίν του. Ἀνάγκη νὰ φύγετε τώρα ἀμέσως, 'στὴ στιγμή, χωρὶς καμμίαν ἀναβολήν, μὲ τὸ ποδήλατο!. . Ἐμπρός! φύγετε σεῖς οἱ τρεῖς, καὶ μή σας μέλῃ. Ἡ μικρούλα σέλα, ποῦ ἔφτειασα γιὰ τὴ Λίνα, κάμνει λαμπρὰ τὴ δουλειά της. Ὅσο γιὰ μένα καὶ γιὰ τὴν ἀρραβωνιαστική μου, ἔννοια σας, καὶ θὰ τα βολέψουμε. Θά' τους ποῦμε ὅτι σᾶς πῆρε καὶ τοὺς τρεῖς τὸ μανιτού, —καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, ψέμμα δὲν θὰ ποῦμε!

— Νὰ σας ἀφίσω!. . νὰφίσω τὴν ἀγαπητή μου Μαργαρόνα!. . ποτέ! ἀδύνατον! ἔλεγεν ἡ Κοραλία κλαίουσα. Ἀφῆστέ με νὰ μείνω μαζί σας! Δὲν θὰ τολμήσουν νὰ μου κάμουν τίποτε. . .

— Ὄχι, ὄχι! ἀπεκρίθη αὐστηρῶς ὁ Λεγκέν. Δέν σας το ἐπιτρέπουμε, κυρία Κοραλία. Τὸ χρέος σας εἶνε νὰ μας ὑπακούσετε καὶ νὰ φύγετε ὅσῳ εἶνε καιρός. Τί, θέλετε νὰ μας σφάξουν ἐδῶ ὅλους; Νομίζετε πως θὰ καθήσουμε μὲ σταυρωμένα χέρια, ἂν κάμουν νὰ σας πειράξουν; Ὄχι, πρέπει νὰ φύγετε!

— Κοραλία, πρέπει! εἶπεν ὁ Γεράρδος κάτωχρος, ἀλλ' ἀποφασιστικός. Φίλησε τὴν δευτέρα σου μητέρα, τὴν πιστὴ καὶ ἀγαπητή μας Μαργαρόνα. . . Σπαράζεται ἡ καρδιά μας, πού σας ἀφίνομεν ἔτσι, καλοί μου φίλοι, ἀλλ' ὁ Λεγκὲν ἔχει δίκηο: τὸ καθῆκον τῆς Κοραλίας εἶνε νὰ φύγῃ, καὶ τὸ δικό μου νὰ την συνοδεύσω. . . Ἐμπρός, Λίνα, δρόμο!

Ὁ ἀποχωρισμὸς ὑπῆρξε συγκινητικώτατος, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε καιρὸς διὰ νὰ παραταθοῦν πολὺ οἱ ἐναγκαλισμοὶ καὶ τὰ δάκρυα. Τὸ ποδήλατον κατεβιβάσθη, ἡτοιμάσθη καὶ ἐσύρθη ἔξω. Ἡ Λίνα καὶ ἡ Κοραλία ἐκάθησαν εἰς τὰς σέλας, ὁ Γεράρδος ἐκαβαλίκευσεν εἰς τὴν θέσιν του, καὶ ἡ στιλπνὴ μηχανή, μὲ τοὺς τρεῖς ἀναβάτας, ἐξεκίνησεν.

Μακρόθεν ὁ Λεγκὲν καὶ ἡ Μαργαρόνα παρηκολούθουν μετὰ καλμῶν τὸ ποδήλατον, ἀπομακρυνόμενον ἀθορύβως ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Χάνει ὁ οὐρανός μας
χρῶμα κ' εὐμορφιά,
καταχνιὰ εἶν' ἐμπρός μας,
πάνω συγνεφιά.

Ἀστραπές, μαυρίλα,
δὲν ἀκοῦς λαλιά,
πέφτουνε τὰ φύλλα,
φεύγουν τὰ πουλιά.

Φθινοπώρου ἀγέρι
ἔφερε βροχή,
Χαῖρε, Καλοκαῖρι,
κῦμα κ' ἐξοχή!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Η ΚΙΝΗΣΙΣ

Υπὸ τὸν καυστικὸν ἥλιον τῆς θερινῆς ἡμέρας καὶ ὑπὸ τὸν ὑπόθερμον ἄνεμον, ὁ ὁποῖος σηκόνει εἰς νέφη τὸν ἄφθονον κονιορτόν, βεβαίως ὁ περίπατος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κηφισσίας δὲν εἶνε πολὺ εὐχάριστος. Οἱ περιπατηταὶ αὐτὴν τὴν ἐποχὴν προτιμοῦν τὴν ὥραν, κατὰ τὴν ὁποίαν χρυσόνεται ὁ Λυκαβηττὸς ὑπὸ τῆς δύσεως, καὶ ἰσβάφεται ὁ Ὑμηττός, καὶ κοπάζει συνήθως ὁ ἄνεμος, καὶ καταπίπτει ἡ σκόνη μὲ τὸ κατάβρεγμα τοῦ ἀπογεύματος, καὶ γλυκαίνεται ἡ ἀτμοσφαῖρα, καὶ ἐκτυλίσσει ἡ ἐξοχικὴ ὁδὸς τὰ ἑσπερινά της θέλγητρα

Ἀλλ' ὁ θέλων νὰ παρατηρήσῃ τὴν κίνησιν τῆς ὁδοῦ καὶ κατὰ τὰς ἄλλας ὥρας τῆς ἡμέρας, —διότι ἡ ὁδὸς Κηφισσίας εἶνε πάντοτε πολυάνθρωπος καὶ ἐνδιαφέρουσα, —ἂν δὲν ἐμπιστεύεται τοὺς θόλους τῶν δένδρων της, τοὺς ὁποίους διατρυποῦν εὐκόλως τὰ βέλη τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, δύναται νὰ καταφύγῃ ὑπὸ ἄλλην στέγην, κινητήν, ἡ σκιὰ τῆς ὁποίας εἶνε ἀσφαλεστέρα. Ἐννοῶ τὰς ἁμάξας τοῦ ἱπποσιδηροδρόμου.

Ὁ ἱπποσιδηρόδρομος τῶν Ἀμπελοκήπων ἐκκινεῖ, καθὼς εἴπαμεν καὶ ἄλλοτε, ἀπὸ τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου· φθάνει μέχρι τῆς Ἀκαδημίας, κάμπτει ἀριστερᾷ τὴν ὁδὸν Πατριάρχου Γρηγορίου, εἰσέρχεται εἰς τὴν ὁδὸν Ἀκαδημίας, ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον του μέχρι τέλους τῆς ὁδοῦ αὐτῆς, ἢ μᾶλλον μέχρι τῆς ἀρχῆς της, ὅπου τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν, καὶ τέλος ἐκβάλλει εἰς τὴν ὁδὸν Κηφισσίας. Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ταύτης ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον του κατ' εὐθεῖαν μέχρι τῶν Ἀμπελοκήπων.

Εἶνε δύσκολον νὰ σας δώσω τελείαν εἰκόνα τοῦ πλήθους, τὸ ὁποῖον θὰ συναντήσωμεν εἰς τὸν σημερινόν μας περίπατον. Εἶνε ποικιλώτατον. Φαντασθῆτε ὀλίγον: Οἱ περισσότεροι στρατῶνες, τὸ μέγα νοσοκομεῖον ὁ «Εὐαγγελισμός», ἡ Ριζάρειος Ἱερατικὴ Σχολή, τὸ Ἀρεταίειον, τὸ Πτωχοκομεῖον, — ὅλα αὐτὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κηφισσίας. Τὸ τραμ τῶν Ἀμπελοκήπων μεταφέρει ἀδιακόπως, ἐκτὸς τῶν κατοίκων τῆς συνοικίας καὶ τοῦ προαστείου, ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκονται εἰς μίαν οἱανδήποτε σχέσιν μὲ τὰ ἀνωτέρω πολυποίκιλα ἱδρύματα. Οὕτω, παρὰ τὸν νεαρὸν Ριζαρίτην, μὲ τοὺς ξανθοὺς ἰούλους ἐπὶ τῆς ροδοχρόου παρειᾶς καὶ μὲ τὰ κυανᾶ σήματα ἐπὶ τοῦ μαύρου ράσου, ὁ ὁποῖος ἐξῆλθε πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν συγγενῶν του καὶ ἐπιστρέφει τώρα εἰς τὴν Σχολήν του, θὰ ἴδῃς τὸν στρατιώτην τοῦ πυροβολικοῦ, μὲ τὸ ἡλιοκαὲς πρόσωπον καὶ τὴν σκονισμένην στολήν, ὁ ὁποῖος σπεύδει εἰς τὸν στρατῶνά του. Πλησίον τῆς μαυροφόρου κυρίας, ἡ ὁποία μεταβαίνει πρὸς ἐπίσκεψιν ἀσθενοῦς συγγενοῦς, κάθηται ὁ ἀξιωματικός, κομψὸς καὶ ἀρειμάνιος, σπεύδων ὅπου τον καλεῖ ἡ ὑπηρεσία του. Μία νεαρὰ νοσοκόμος, μὲ οὐρανίαν ἀγαθότητα ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας, κάμνει τόπον εἰς παιδίον ὠχρὸν καὶ ἀσθενικόν, τὸ ὁποῖον πηγαίνει νὰ ὑποστῇ ἐγχείρησιν εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Ὁ ὑψηλὸς ἐκεῖνος κύριος, μὲ τὴν λευκὴν γενειάδα, θὰ κατέλθῃ εἰς τὸ Πτωχοκομεῖον διὰ φιλάνθρωπον σκοπόν· ἀλλὰ τὸ πτωχὸν ἐκεῖνο κοριτσάκι, μὲ τὸ δέμας τῶν ἀσπροφορούχων, θὰ ἐξακολουθήσῃ ἀκόμη τὸν δρόμον του, ἕως νὰ συναντήσῃ τὸν ἐξάδελφόν του, ὁ ὁποῖος εἶνε στρατιώτης. Ὁ γέρων αὐτὸς εἶνε καθηγητὴς καὶ πηγαίνει νὰ κάμῃ τὸ μάθημά του εἰς τὴν Ριζάρειον· ὁ νέος, ὁ ὁποῖος κάθηται πλησίον του, εἶνε ἰατρός, βοηθὸς εἰς τὸ Νοσοκομεῖον· Ὀπισθέν του, ὀρθιος εἰς τὸν ἐξώστην τῆς ἁμάξης, ἁπλοϊκὸς ἐξωμερίτης, ἀφ' οὗ ἔκαμε τὰς ἐργασίας του εἰς τὴν πόλιν, ἐπιστρέφει εἰς τὸ κτημματάκι του.

Ἡ φαντασία σας εἰμπορεῖ νὰ πολυπλασιάσῃ ἐπ' ἄπειρον τὰς ἀντιθέσεις αὐτάς. Ἀλλὰ κυττάξετε καὶ ἔξω νὰ ἰδῆτε ἀκόμη ποικιλώτερον θέαμα. Τὸ πλῆθος τῶν πεζῶν, ἀμιλλᾶται μὲ τὸ πλῆθος τῶν ἐποχουμένων. Καὶ τί ποικιλία εἰς τὰ ὀχήματα! Τὸ τραμ διασταυροῦται μὲ τὸ βαρὺ λεωφορεῖον καὶ μὲ τὸ ἐλαφρὸν βιζαβί. Ἡ ἀγοραία ἅμαξα, μὲ τὸν ἀριθμὸν ἐπὶ τοῦ φανοῦ, τρέχει πλησίον τοῦ ἰδιωτικοῦ δίφρου, ὁ ὁποῖος φέρει κομψὸν μονόγραμμα ἀντὶ ἀριθμοῦ. Τὸ κάρρον διέρχεται βραδὺ καὶ πολύκροτον, φορτωμένον μὲ ἀσκοὺς ἢ μὲ βαρέλια. Μία στρατιωτικὴ σούστα τὸ ἀφίνει ὀπίσω της. Τὸ πτερωτὸν ἐκεῖνο ποδήλατον ἀφίνει ὀπίσω του καὶ τὰ δύο. Τώρα διέρχεται μεγαλοπρεπὴς καὶ πλουσία μία ἀνακτορικὴ ἅμαξα, διασταυρουμένη μὲ τὸ δίτροχον ἁμαξάκι τοῦ κηπουροῦ. Νὰ καὶ τὸ κάρρο τοῦ καταβρέγματος, τὸ ὁποῖον βραδυπορεῖ μὲ τοὺς κρουνούς του ἀνοικτούς.

Ἡ σάλπιγξ ἠχεῖ, τὰ τύμπανα κροτοῦν, καὶ μικρὸν στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα, ἐπιστρέφον ἀπὸ τὰ γυμνάσια, ρυθμίζει πρὸς τὸν ἦχον τὰ βήματά του. Ἔφιππος ἀγγελιαφόρος καλπάζει ἀπὸ ρυτῆρος. Σιγὰ σιγὰ προχωρεῖ εἰς ἱερεύς, ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν δένδρων. Ἕνα παιδάκι, ὑπηρέτης βεβαίως, σταματᾷ κάθε τόσον καὶ ἀποθέτει κατὰ γῆς τὸ φορτίον του, διὰ νὰ ξεκουράζεται. Ἕνας ἐπαίτης ρακένδυτος, εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ, τείνει τὴν χεῖρα καὶ ψιθυρίζει θρηνωδῶς παρακλήσεις καὶ εὐχάς.

Καὶ ἡ κίνησις ἐξακολουθεῖ ἀτελείωτη. Καὶ ἡ σκόνη τοῦ μεγάλου δρόμου σηκόνεται ὑπὸ τὰ πέλματα, ὑπὸ τὰ πέταλα, ὑπὸ τοὺς τροχούς, καὶ σκεπάζει μὲ σύννεφον διαφανές, χρυσοειδὲς ὑπὸ τὸν ἥλιον, καὶ θολόνει κάπως τὴν μεγάλην αὐτὴν εἰκόνα τῆς ὑπαιθρίου ζωῆς.

ΦΛΙΔΩΝ

ΟΙ ΜΗΝΕΣ

Γενάρης τὸ χρόνο γεννᾷ κι' ἀρχινᾷ
Μὲ πάγους καὶ χιόνια 'ς τὰ κρύα βουνά·
Φλεβάρης τὸν πάγο ποῦ βρῇ καὶ τὸ χιόνι
Τά βρέχει τὰ 'λιάζει. τὰ σπᾷ καὶ τὰ [λυώνει.

Ὁ Μάρτης μὲ ψεύτρα ἀπατᾷ ἀντηλιά
Κι' ἀνθίζει καὶ καίει καμμιὰ μυγδαλιά.
Ἀπρίλης ξυπνᾷ τῶν πουλιῶν τὰ τρα- [γούδια
Κι' ἐνδύνει τὴ χώρα μ' ἄνθους καὶ λου- [λούδια.

Ὁ Μάγης τριαντάφυλλ' ἀνθεῖ μαγικά,
Καὶ φέρνει τ' ἀηδόνια ποῦ ψέλνουν γλυκά
Ἰούνιος θρέφει κεράσια σ' τάμπελι
Καὶ ψάλτη 'ς τοὺς κάμπους τὸν τζίτζικα [στέλλει.

Ἰούλιος χίλιους καρποὺς κουβαλεῖ
Καὶ μύριους ἐργάτες 'στὰ θέρη καλεῖ.
Ὁ Αὔγουστος φέρνει μοσχάτα πεπόνια
Καὶ χύνει σιτάρι, κριθάρι εἰς τ' ἀλώνια.

Σεπτέμβριος 'λιγο τὴ ζέστη νικᾷ
Καὶ φέρνει 'στὰ ἀμπέλια σταφύλια γλυκά,
Ὀκτώβρης χαρίζει φουντούκια, καρύδια
Γαλάζια δαμάσκηνα καὶ ὄψιμ' ἀπίδια.

Νοέμβριος, πίνουν καινούργιο κρασί
Καὶ τρῶν μανδαρίνια μὲ φλούδα χρυσῆ.
Δεκέμβριος, ὁ κόσμος κυνήγια σκοτώνει
Χριστούγεννα κάνει κι' ὁ χρόνος τε- [λειώνει.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 297)

Προφανῶς, οἱ γκουερίλλιέροι ἐνόμισαν ὅτι εἶχον νὰ κάμουν μὲ κανὲν ἰσχυρὸν ἀπόσπασμα ἐκ τῶν φοβερῶν ἐκείνων ἐφίππων χωροφυλάκων, οἱ ὁποῖοι εἶχον κάμῃ θραῦσιν ἐν Ἱσπανίᾳ διαρκούσης τῆς ἐκστρατείας.

Μείναντες οὕτω κύριοι τοῦ πεδίου, οἱ ἱππεῖς ἔσπευσαν νὰ λύσουν καὶ νὰ ἐλευθερώσουν τοὺς αἰχμαλώτους. Ἔξαφνα ὁ Ρογῆρος καὶ ὁ Παπαφίγκος ἀνέκραξαν καὶ οἱ δύο περιχαρεῖς :

— Ὁ Πασίχαρος ! . .

—Ὅλος καὶ ὅλος ! καὶ εἶνε πολὺ εὐτυχής που ἠμπόρεσε νὰ σας φανῇ χρήσιμος, ἀπήντησεν ὁ παλαιός μας γνώριμος.

— Σ'εὐχαριστῶ, παλληκαρᾶ μου, εἶπεν ὁ Παπαφίγκος· Μᾶς ἔρριξες τὸ σωσίβιο κ' ἐγλυτώσαμε 'ς τὴν ὥρα. Ἀλλοιώτικα θὰ πηγαίναμε καὶ οἱ τρεῖς 'ςτὸ φοῦντο. . . . Ἂν δὲν σφάλλω ὅμως, τὴν ἄλλη φορά, 'ςτὰ κάτεργα, ἤσουν δραγόνος. .

— Ναί· ἀλλ'ἀπὸ τότε ἄλλαξα σῶμα. Τί καὶ πῶς δὲν ἔχω καιρὸ τώρα νὰ σας ἐξηγηθῶ. Μαθετε, ὅτι μόνο 'ςτὴν τύχη χρεωστεῖτε τὴ σωτηρία σας. Μᾶς κυνηγᾷ ἕνα ἀπόσπασμα Ἱσπανῶν δραγόνων, γι'αὐτὸ ἐτρέξαμε ὥς ἐδῶ. Ἀλλὰ ξεύρετε, σὲ λίγο θὰ μας φθάσουν.

— Θὰ τους δεχθοῦμε ὅπως τους ἀξίζει, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος Νοαρμών, σηκώνων ἕνα τρομπόνι, ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶχον ἐγκαταλείψῃ οἱ γκουερίλλιέροι.

Καὶ πάλιν καλπασμοὶ ἵππων ἀντήχησαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, καὶ μετ' ὀλίγον ἐθεάθησαν οἱ ἱσπανοὶ δραγόνοι, οἱ ὁποῖοι εἶδον μακρόθεν τοὺς φίλους μας, ἐπερχόμενοι ὡς θύελλα.

— Ἔμπρός, παιδιά ! ἀνέκραξεν ὁ Πασίχαρος· νὰντισταθοῦμε !

Ἔδραξαν τὰ κατακείμενα ὅπλα, καὶ ὀχυρωθέντες ὄπισθεν τῶν ἵππων, οἱ χωροφύλακες καὶ οἱ φίλοι των ἡτοιμάσθησαν νὰ πωλήσουν ἀκριβὰ τὴν ζωήν των.

Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἱσπανικοῦ ἀποσπάσματος ἀξιωματικὸς ἐπρόβαλεν εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς ἀτραποῦ, ἀλλ' εὐθὺς μία σφαῖρα τὸν ἔρριψε νεκρόν. Ἐπηκολούθησε στιγμὴ ταραχῆς καὶ ἀταξίας εἰς τὸ ἐχθρικὸν στράτευμα.

Δυστυχῶς, ἕκαστος Γάλλος ἐν μόνον βλῆμα εἶχε νὰ ρίψῃ, καὶ ὁ ἐχθρὸς ἦτο πολυάριθμος. Ὁπωσδήποτε, αἱ λόγχαι τοῦ Πασίχαρου καὶ τῶν συντρόφων του, καθὼς καὶ αἱ. σπάθαι τοῦ Λουδοβίκου Νοαρμὼν καὶ τοῦ Παπαφίγκου, ἤρκεσαν ἐπ' ἀρκετὸν χρόνον νὰ κρατήσουν εἰς ἀπόστασιν τοὺς δραγόνους.

Ἐν τούτοις, μὲ ὅλην των τὴν ἀνδρείαν, οἱ Γάλλοι ἦταν ἠναγκασμένοι νὰ ὑποχωροῦν βαθμηδόν, καὶ χωρὶς καμμίαν ἐλπίδα νὰ διαφύγουν μέχρι τέλους τὸν ἐχθρόν.

Ἡ θέσις των ἦτο δεινή. Ἡ μάχη ἐξηκολούθει· ἐξ ἄλλου, ἀκούσαντες τοὺς πυροβολισμούς, ὁ Ρενὼ καὶ ὁ Μπρόουν, οἱ ὁποῖοι ἦσαν φρονίμως κρυμμένοι ὀπισθεν τῶν βράχων, ἠσθάνθησαν τὴν περιέργειαν νὰ ἴδοῦν τί συμβαίνει.

«Τὸν ἐπυροβόλησεν εἰς τὸ πρόσωπον.» (Σελ. 309, στηλ. γ'.)

Βεβαιωθέντες, ὅτι δὲν εἶχον ἐμπρός των εἰμὴ ὀκτὼ μόνον ἄνδρας, καὶ τοὺς προσβαλλομένους ἤδη ὑπὸ τῶν δραγόνων, συνήθροισαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τοὺς διεσκορπισμένους γκουερίλλιέρους καὶ τους ἀνεβίβασαν εἰς τοὺς βράχους, ὅθεν ἤρχισαν νὰ πυροβολοῦν κατὰ τῶν Γάλλων.

Εἷς τῶν χωροφυλάκων ἔπεσε, βληθεὶς ὑπὸ σφαίρας εἰς τὰ νῶτα.

Ὁ Πασίχαρος καὶ οἱ σύντροφοί του εἶδον ὅτι εὑρίσκοντο μεταξὺ δύο πυρῶν.

— Ὀπίσω ! ἀνέκραξεν ὁ Ρογῆρος.

Οἱ ἑπτὰ ἐπιζῶντες ἤρχισαν τότε νὰ ὑποχωροῦν βραδέως, ἀλλὰ χωρὶς νὰ πτύσουν μαχόμενοι. Οἱ Ἱσπανοί, ἐνθαρρυνθέντες, τοὺς ἐστενοχώρησαν πολύ, καὶ ὁ Πασίχαρος μὲ τὴν λόγχην του ἀντεστάθη ἐπὶ στιγμὴν μόνος κατὰ τῶν ἐπερχομένων.

Ἐπὶ τέλους οἱ Γάλλοι ἐστρυμώχθησαν εἰς τὸν βράχον.

Οἱ γκουερίλλιέροι, νομίσαντες ὅτι τοὺς κρατοῦν πλέον καλά, ἤρχισαν νὰ καταβαίνουν. . .

— Βαστᾶχθῆτε ἀκόμη μιὰ στιγμή, κ' ἐσωθήκαμε ! ἀνέκραξεν ὁ Ρογῆρος. Νά, ἐδῶ εἶνε τὸ ὑπόγειον ! . .

Καὶ ἀποκυλίσας τὸν λίθον, ἀπεκάλυψε τὴν εἴσοδον τοῦ ὑπογείου, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ σύντροφοί του καὶ αὐτὸς ἔσπευσαν νὰ εἰσδύσουν, κλείσαντες ἀμέσως ἄνωθεν των τὴν πρωτοφανῆ ἐκείνην θύραν.

Ἀλλὰ μόλις εἰσῆλθον, ἔμειναν ἐπ' ὀλίγον ἀκίνητοι, διότι σκότος βαθὺ εἶχε διαδεχθῆ ἀποτόμως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των τὸ φῶς τῆς αὐγῆς, καὶ δὲν ἔβλεπαν νὰ προχωρήσουν.

Ὁ Ρογῆρος ὅμως, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε τὸ μέρος, δέν τα ἔχασεν· ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του τσακμάκια καὶ ἤναψε γρήγορα φῶς.

Ἐν τῷ μεταξύ, οἱ Ἱσπανοὶ ἤρχισαν τὴν πολιορκίαν τοῦ ὑπογείου. Ὁ Πασίχαρος, ὁ ὁποῖος ἦτο προικισμένος μὲ δύναμιν μυῶνων τεραστίαν, ἐσήκωσε μίαν μεγάλην πέτραν καὶ ἔφραξε δι' αὐτῆς τὴν εἴσοδον. Οἱ σύντροφοί του τὸν ἐμιμήθησαν, καὶ μετ' ὀλίγον ἡ ὀχύρωσις τῆς εἰσόδου ἔγινε τελεία. Οἱ ἐχθροὶ θὰ ἤθελον πολλὴν ὥραν διὰ νὰ σηκώσουν ἐκείνας τὰς πέτρας, καὶ οἱ ἄλλοι ἐν τῷ μεταξὺ θἀπεμακρύνοντο. Ἦτο δὲ τὸ ὑπόγειον τοῦτο ἓν εἶδος σπηλαίου, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου ἠνοίγετο δίοδος σκοτεινή, στενὴ καὶ χαμηλή.

— Ποῦ θά μας βγάλῃ αὐτὴ ἡ μαύρη τρύπα ; ἠρώτησεν ὁ μαρκήσιος τὸν Ρογῆρον.

— Θά το ἰδῆτε· θά μας βγάλῃ 'ς ἕνα μέρος, ποῦ θὰ εἶνε δύσκολον νὰ μας κτυπήσουν πολλοὶ μαζί.

Ἀπέξω ἠκούοντο οἱ Ἱσπανοί, συνωμιλοῦντες ζωηρῶς. Οἱ ἑπτὰ Γάλλοι εἰσεχώρησαν εἰς τὴν στενὴν δίοδον καὶ ἤρχισαν νὰ ἕρπουν ἐπιπόνως. Μετὰ πορείαν ἡμισείας ὥρας, εὑρέθησαν εἰς δεύτερον σπήλαιον εὐρυχωρότερον,—εἰς ἐκεῖνο ἀκριβῶς, εἰς τὸ ὁποῖον ὡδηγήθη ὁ Ρογῆρος εὐθὺς μετὰ τὴν ἁρπαγήν του. Βάραθρον ἀπύθμενον ἔχαινε κάτωθεν. Τὸ φῶς ἐδῶ ἦτο περιττόν, διότι τὸ σπήλαιον τοῦτο ἐφωτίζετο καλά, ὥστε ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ βλέπῃ, ὅπως καὶ εἰς τὸν δρόμον.

— Τὸ δυστύχημα εἶνε μόνον που δὲν μποροῦμε νὰ φύγωμεν ἀπὸ ἐδῶ μέσα ! εἶπεν ὁ Πασίχαρος. Ἐκτὸς μόνον ἂν ἀποφασίσωμε νὰ πέσουμε 'ςτὸ βάραθρο...

— Δέν το ἔχω σκοπό, ἀπήντησε γελῶν ὁ Παπαφίγκος. Τὸ καλλίτερο εἶνε νὰ περιμείνουμε ἐδῶ τοὺς Ἱσπανούς, καὶ νὰ τους ξεκάμωμε ἕναν-ἕναν.

— Ναί· εἶπεν ὁ Λουδοβίκος Νοαρμών· θὰ σηκώσουν τὶς πέτρες καὶ θὰ ἔλθουν· γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, ἂς βάλωμεν ἕνα σκοπὸ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ διαδρόμου, διὰ νὰ μας προειδοποιήσῃ ὅταν ὁ ἐχθρὸς θὰ φανῇ εἰς τὸ ὑπόγειον.

— Εἶμα: σύμφωνος, εἶπεν ὁ πεζοναύτης, καὶ πηγαίνω ἀμέσως νὰ φυλάξω ἐγώ. Τὸ νοῦ σας.

Ὁ Παπαφίγκος ἔγινεν ἄφαντος. Μετ' ὀλίγον ἐπανῆλθε δρομαῖος, λέγων :

— Τοὺς ἐτσάκωσα ! οἱ στερηνοὶ ἐμβῆκαν εἰς τὸ ὑπόγειο, καὶ ἔφθασαν !

— Καλά ! θὰ ἰδοῦν ! εἶπεν ὁ Πασίχαρος.

Καὶ χωρὶς νὰ ἐξηγηθῇ περισσότερον, ἐκύλισε δύο μεγάλους ὀγκολίθους καὶ ἔφραξεν ἐν μέρει τὸ πρὸς τὴν δίοδον ἄνοιγμα τοῦ σπηλαίου. Ἔπειτα ἐτοποθετήθη ἐκεῖ πλησίον, καὶ νεύσας εἰς τοὺς ἄλλους νὰ σιωπήσουν, ἐπερίμενεν.

Ἠκούετο ἤδη εὐκρινῶς ἡ κλαγγὴ τῶν ἐχθρικῶν ὅπλων . . Ἔξαφνα μία κεφαλὴ ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸ ἄνοιγμα. Ὁ Πασίχαρος ἔδραξεν ἀπὸ τὸν λαιμὸν τὸν ἱσπανόν, τὸν ἔσφιγξε δυνατά, — διὰ νὰ μὴ ἠμπορέσῃ βέβαια νὰ φωνάξῃ, — τὸν ἔσυρεν ἕως τὸ χεῖλος τοῦ κρημνοῦ, καί τον ἐσφενδόνισεν εἰς τὴν ἄβυσσον.

— Ἄλλος ! ἐψιθύρισεν ἐπιστρέφων εἰς τὴν θέσιν του.

Τρεῖς φορὰς κατὰ συνέχειαν ἐπανελήφθη τὸ ἴδιον, καὶ οἱ γκουερίλλιέροι κατεκρημνίζοντο ἕνας-ἕνας, χωρὶς νὰ ἐκβάλλουν οὔτε κραυγήν.

Ἀλλ' ὁ τέταρτος ἦτο ἀνὴρ ἡρακλείου ἀναστήματος, καὶ εἴτε διότι ἤξευρε τί τὸν ἐπερίμενεν, εἴτε διότι ὁ Πασίχαρος δὲν ἐπρόφθασε νὰ τον ἁρπάξῃ καλά, ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰς χεῖράς του, καὶ πάλη κρατιὰ συνήφθη μεταξὺ τῶν δύο πολεμιστῶν.

Οἱ Γάλλοι ἦσαν ἕτοιμοι νὰ βοηθήσουν, ἀλλ' ὁ Πασίχαρος τοὺς ἀνεχαίτισε.

— Δὲν χρειάζεται βοήθεια, εἶπεν· ὁ κύριος εἶνε δικός μου !

Καὶ μὲ κίνημα ταχὺ ὡς ἀστραπή, ἔδραξεν ἀπὸ τὴν ζώνην τοῦ δραγόνου τὸ πιστόλι του, καὶ λυτρώσας τὴν χεῖρά του διαμιᾶς ἀπὸ τὴν ἰσχυρὰν θλίψιν τοῦ ἀντιπάλου, τὸν ἐπυροβόλησεν εἰς τὸ πρόσωπον.

Ἡ πάλη ἐτελείωσεν. Ὁ πυροβολισμός, ἀντηχήσας ὑπὸ τὸν θόλον, κατετρόμαξε τοὺς ἄλλους ἐπιδρομεῖς, διότι ἠκούσθη ἀμέσως εἰς τὸ ὑπόγειον ὁ θόρυβος φυγῆς ἐσπευσμένης, ἡ ὁποία βέβαια πολὺ ὀλίγον διεσκέδασε τοὺς Ἱσπανούς...

— Μοῦ φαίνεται ὅτι τώρα θὰ μας ἀφήσουν λιγάκι ἥσυχους, συνεπέρανεν ὁ Πασίχαρος. Ἂν ξανάλθουν ὅμως, ἔχουμε καὶ πάλι ράμματα γιὰ τὴ γούνα τους...

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΔΑΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

ΜΗΝΙΑΙΑ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ — ὑπὸ Δ. Ε. ΓΑΛΑΝΗ

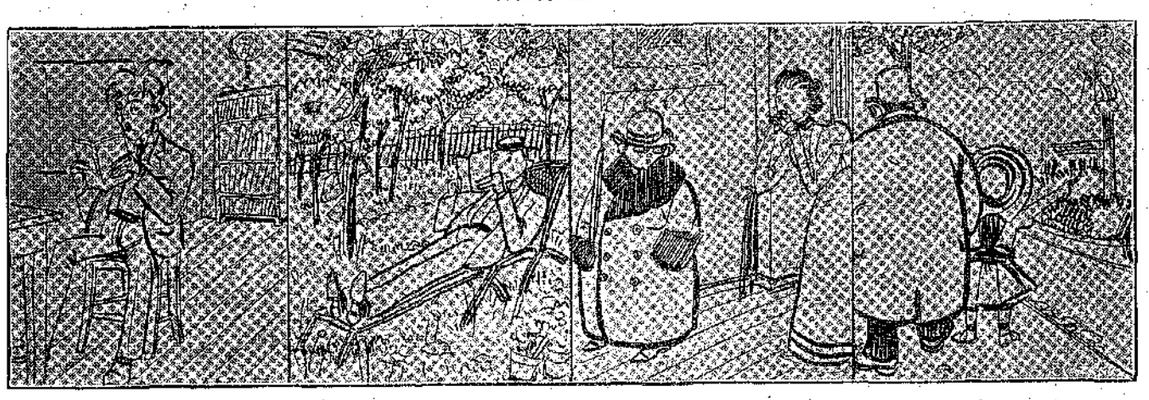

Ο ΑΜΕΛΗΣ ΚΑΙ Ο ΕΠΙΜΕΛΗΣ

Ὁ Ἀμελὴς ἔχει μείνῃ μετεξετάσιμος· εἰς τὰ μαθηματικά, καὶ περνᾷ δυστυχισμένο καλοκαίρι, κλεισμένος μὲ τὴ ζέστη καὶ μαλεῖαν, διὰ νὰ μὴ μείνῃ καὶ φέτος 'ςτὴν ἴδια τάξι.

Ἀπεναντίας ὁ Ἐπιμελὴς ἔδωσεν ἐξετάσεις, ἐπροβιβάσθη μὲ ἄριστα, καὶ ἐπέρασεν ἀμέριμνον καὶ τρισευτυχισμένον καλοκαίρι. Τώρα διαβάζει μακαρίως τὸ «Ὑπὲρ Πατρίδος».

ΜΙΑ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

— Τί ἔπαθες, Κουφοκεφαλάκη μου ; Μὲ τόση ζέστη ἐφόρεσες ἐπανωφόρι ;

— Μὰ δὲν λένε, μαμᾶ, «ἀπὸ Αὔγουστο χειμῶνα καὶ ἀπὸ Μάρτη καλοκαίρι» ;

ΟΠΤΙΚΗ ΑΠΑΤΗ

— Ἴδές, ἴδές, μπαμπᾶ!! ἀλήθεια λέγει ὁ Καζαμίας : «Αὔγουστος» ὁ ἥλιος εὑρίσκεται εἰς τὴν Παρθένον» καὶ νά τον, ἴσα ἴσα ἐπάνω ἀπὸ τὴν Παρθένον ...Ἀθηνᾶν τῆς Ἀκαδημίας !

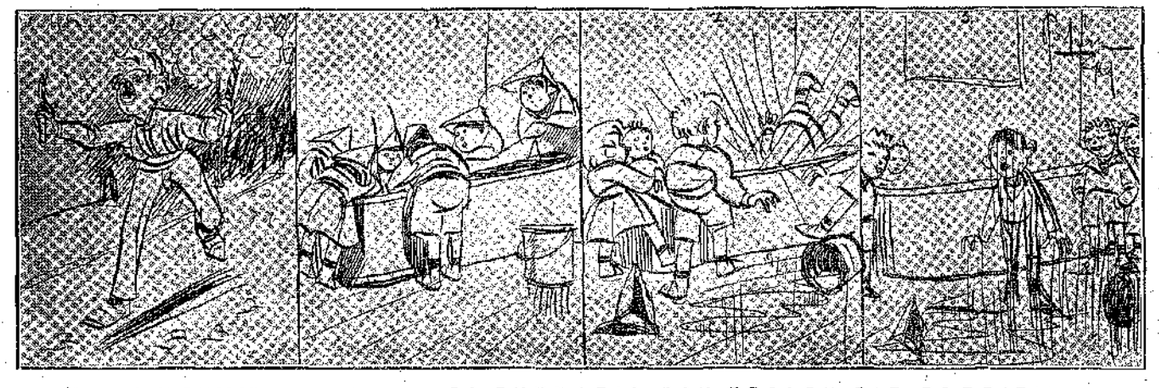

ΠΑΡΑΜΟΝΑΙ ΕΚΛΟΓΩΝ

Τύπος μικροῦ Διαδηλωτοῦ.

ΤΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ ΤΟΥ ΧΤΟΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Καὶ ἡ ἀπρόοπτος καὶ δεινὴ συμφορὰ ἑνὸς μικροῦ Ἀρχιναυάρχου . . . τῆς Ξηρᾶς.

Ο ΚΟΡΑΞ

(ΔΙΗΓΗΜΑ ὑπὸ J. LACASSAGNE)

« Κύριε, εἶπεν ὁ ἐπισκέπτης μου, θά σας ἐξηγήσω μὲ δύο λέξεις περὶ τίνος πρόκειται:

«Χθὲς τὸ ἑσπέρας, ὅταν ἐπέστρεψα εἰς τὴν οἰκίαν μου, παρετήρησα ὅτι ὁ κόραξ σας, ἐπωφεληθεὶς τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου καὶ τῆς ἀπουσίας μου, ἐπροξένησεν εἰς τὴν αἴθουσάν μου μεγάλας καὶ φοβερὰς ζημίας. Σωστὸς βανδαλισμός, κύριέ μου! Λάμπαι, κρύσταλλα, πορσελάναι, πολύτιμα κομψοτεχνήματα, τὰ πάντα κατέκειντο συντετριμμένα. Ἐκτὸς τούτων, καὶ ἕνα δακτυλίδι, τὸ ὁποῖον εἶχα ἀφίσῃ εἰς τὴν θήκην του, ἔγινεν ἄφαντον. Τεκμήρια ἀναμφισβήτητα ἐπροδίδον τὴν ταυτότητα τοῦ κακοποιοῦ· ὁ τάπης μου καὶ αἱ πολυθρόναι μου εὑρέθησαν... ἀρκετὰ λερωμένα· καὶ ἂν εἶνε δυνατὸν νὰ σας μένῃ ἀκόμη ἀμφιβολία, ἔχω, δόξα τῷ Θεῷ, τὴν μαρτυρίαν ἑνὸς γείτονος κηποροῦ, ὁ ὁποῖος χθὲς τὸ ἀπόγευμα εἶδε τὸν κόρακά σας νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ παράθυρόν μου, μ' ἐν ἀντικείμενον στιλπνὸν εἰς τὸ ράμφος: τὸ δακτυλίδι μου, χωρὶς ἄλλο. Ὡς ἰδιοκτήτης τοῦ ζῴου, εἶσθε ὑπεύθυνος, καὶ λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σας ζητήσω ἀποζημίωσιν, διὰ τὴν φθορὰν ἡ ὁποία μοῦ ἔγινεν.»

Ὡμίλει, βλέπετε, ἐπισημότατα, δικανικώτατα, καὶ ἐφαίνετο ἀπόφασισμένος νὰ ἐνασκήσῃ ὅλα του τὰ δικαιώματα. Τί εἶχα νὰ κάμω; τί ἄλλο παρὰ νὰ ὑποκύψω;

«Κύριε, ἀπεκρίθην, σᾶς ζητῶ συγγνώμην καὶ σας παρακαλῶ νὰ με πιστεύσετε προθυμότατον. . .»

Ὁ γηραιὸς φιλάργυρος ἐμειδίασε μειδίαμα, τὸ ὁποῖον ἐγέμισε μὲ ρυτίδας τὸ ἄσχημον πρόσωπόν του. Ἀμέσως ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του ἓν χαρτοφυλάκιον, καὶ ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου τούτου ἀπέσυρε μακροσκελῆ κατάλογον τῶν ζημιῶν, τὰς ὁποίας ἐπροξένησεν ὁ Κοκός μου. Ἡ κατάστρωσις τοῦ λογαριασμοῦ τούτου ἐφαίνετο εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἔργον πραγματικῶς ἀντάξιον ἀνθρώπου στρεψοδίκου καὶ κάπως αἰσχροκερδοῦς. Ἐν τούτοις δὲν ἠδυνήθην νὰ καταστείλω κίνημα ἐκπλήξεως, ὅταν εἶδα τὸ ὁλικὸν ἄθροισμα τῶν ἀναγεγραμμένων ποσῶν.

«Ὑπελόγισα μὲ τὰς μετριωτέρας τιμάς», ἐβεβαίωσεν ὁ ἐνάγων διὰ φωνῆς μελιτώδους· κατόπιν, ἐγερθείς, προσέθεσεν: «Ἂν σας φαίνωνται ὅμως πολλά, εἰμποροῦμεν νὰ βάλωμεν πραγματογνώμονας.»

Ἔφριξα, συλλογισθεὶς ὅτι ἠδυνάμην νὰ περιπλακῶ εἰς δίκην, καὶ διὰ νὰ τελειόνῃ τὸ ζήτημα, εἶπα:

«Πολὺ καλά, κύριε· δὲν ἀμφισβητῶ τοὺς ἀριθμούς σας· θὰ πληρωθῆτε μέχρι λεπτοῦ.»

Ἦτο ἡ δεκάτη πρωϊνὴ ὥρα. Εὑρισκόμεθα εἰς τὴν αὐλήν, ὑπὸ τὰς ὑψηλὰς φιλύρας, μὲ τὸ πολύχρων φύλλωμα· ἡ αὔρα προσέπνεε, κεκορεσμένη ἀπὸ τὰ βαρέα ἀρώματα τοῦ ἰουλίου· ἠσθάνετό τις ὅλην τὴν εὐφροσύνην τῆς ζωῆς. Προέπεμψα τὸν ὀχληρὸν ἐπισκέπτην, καταρώμενος αὐτὸν ἐκ βάθους ψυχῆς, καὶ στενάξας, ἀνύψωσα ὄπισθέν του τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν, ὡς διὰ νὰ τον ἐπικαλεσθῶ μάρτυρα τῆς λύπης μου. Ἐπὶ τοῦ βαθέος κυανοῦ, εἶδα τότε μικρὸν μελανὸν στίγμα, τὸ ὁποῖον ἐπλησίαζε, μεγεθυνόμενον ὁλονέν. Μετ' ὀλίγον προσέλαβε τὸ σχῆμα ζεύγους πτερύγων μακρῶν, καθαρῶς διαγραφομένων καὶ σχιζουσῶν τὸν ἀέρα μὲ ταχύτητα πολλήν. Κρωγμὸς περιχαρὴς ἀντήχησε, καὶ ὁ Κοκός μου, — ἦτο αὐτός, — κατῆλθε πρὸς τὸν τοῖχον τοῦ κήπου, στιλπνὸς καὶ μεγαλοπρεπὴς ὑπὸ τὴν πλουσίαν μαύρην στολήν του, μὲ τὰς βαθυκύανους ἀνταυγείας της.

Συνεσταλμένος, ὡς ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ ξένου, (εἶχεν ἀρά γε τὴν συναίσθησιν τῶν ἐγκλημάτων του καὶ ἐροβεῖτο τὸν κατήγορον;) ὁ Κοκὸς μ' ἐπλησίασε διὰ συνετῶν περιστροφῶν, ὀτὲ μὲν χοροπηδῶν ἐπὶ τῆς ἄμμου, ὀτὲ δ' ἀνυψούμενος μὲ πτήσεις βραχείας. Τέλος ἐπῆρε τὴν ἀπόφασίν του καὶ ἐπέταξεν ἐπὶ τοῦ ὤμου μου, — τόλμημα, ἄλλως τε, διὰ τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἕως τώρα εἶχε μετανοήσῃ. . . Ἥμερος καὶ τρυφερός, ἐδύθισε τὸ ράμφος του εἰς τὴν κόμην μου, καὶ ἤρχισε νὰ με κνίζῃ θωπευτικῶς, ἐπιζητῶν τὰς θωπείας μου, καθὼς καὶ τὰ κεράσια τοῦ προγεύματός του. Τῷ ἤρεσε νὰ τα λαμβάνῃ ἐκ τῶν χειρῶν μου, μὲ τὴν πτέρυγα φρίσσουσαν, μὲ τὸν λαιμὸν τεταμένον, κλώζων ὁ λαίμαργος ἐκ τῆς ἀπολαύσεως, ἐφ' ὅσον ἐξέθλιβα τὸν πορφυροῦν ὀπὸν τοῦ καρποῦ εἰς τὸ χάσμα τοῦ μεγάλου του ράμφους.

«Πολὺ ἥμερο τὸ πουλί σας! μοὶ εἶπεν ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν λογαριασμόν· κρίμα νὰ ἔχῃ τόσῳ ἀνεπτυγμένον τὸ ἔνστικτον τῆς καταστροφῆς!

—Κρῖμα, πραγματικῶς! ἀπεκρίθην· ἀλλὰ καθὼς γνωρίζετε, κύριέ μου. μήπως καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι δὲν εἶνε κόρακες, ὑπὸ τὴν ἔποψιν αὐτήν;»

Καὶ ὑπεκλίθην εἰς ἀποχαιρετισμόν.

*
* *

Ὅταν ἐμείναμεν μόνοι, ὁ Κοκὸς καὶ ἐγώ, τῷ ὁμίλησα αὐστηρότατα.

«Κοκό, τῷ εἶπα, μὲ καθιστᾷς δυστυχέστατον. Ἂν ἐξακολουθήσῃς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, θά με καταστρέψῃς. Δεκατί νὰ ζημιώνῃς τὴν φήμην σου καὶ τὸν κύριόν σου μὲ τόσας ἀταξίας; Μήπως σὲ ὠθεῖ καμμία ἀνάγκη; Μήπως δὲν ἔχεις ἐδῶ ὅ,τι θέλῃς, καὶ κρέας, καὶ ὀπωρικά, καὶ λάχανα ὀρεκτικώτατα, καὶ τυρί, ἀπὸ τὸ τυρὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀγαπᾷς τόσον πολὺ καὶ εἰμπορεῖς νὰ τρώγῃς ὅσον θέλῃς μὲ τὴν ἡσυχίαν σου, χωρὶς νὰ φοβῆσαι τὰς πανουργίας τῆς ἀλώπεκος; Εἶσαι, χωρὶς ἀμφιβολίαν, προνομιοῦχος κόραξ, Κοκό μου! Εἰμπορεῖς, ὅταν σου ἀρέσῃ, νὰ πετᾷς ἐλεύθερος, νὰ παραϊδῆς τὰς πτέρυγάς σου εἰς τὸν ἄνεμον, νὰ διασχίζῃς τὸ γαλανὸν ἄπειρον, νὰ κάθησαι ἐπάνω εἰς τὰς φιλύρας τοῦ κήπου μου, νὰ ρεμβάζῃς ὑπὸ τὰ φυλλώματά των. Χαίρεσαι τὴν ἐλευθερίαν· τὴν τόσῳ πολύτιμον διὰ τὰ πτηνά, ναί, τόσῳ πολύτιμον, ὥστε ἡ ἀπώλειά της τὰ φονεύει.»

["Επεται συνέχεια.]

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Νῖκος καὶ ἡ Κικὴ ὁμιλοῦν περὶ τοῦ ἐξαδέλφου των, ὁ ὁποῖος ἐκέτυχε μίαν λαμπρὰν θέσιν.

— Βλέπεις λοιπὸν *τί θὰ πῇ τύχη*: λέγει ὁ Νῖκος.

— Μὰ τί ἄλλο *θὰ κατύχῃ*, ὕστερ' ἀπὸ τέτοια ἐπιτυχία; ἀποκρίνεται ἡ Κική.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγρίου Μάγδη

* *
*

« Ἡ μητέρα μου ἔχει τόσα μαλλιά, ἔλεγεν ὁ Νῖκος, ὥστε, ὅταν τὰ λύνῃ, τῆς πέφτουν ἕως τὰ γόνατα.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε, ἀπαντᾷ ὁ Πέτρος· τῆς ἰδικῆς μου πέφτουν χάμω ἂν τα λύσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ναυτοπούλας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΑΙ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΙ

ΤΗΝ 15 Σεπτεμβρίου, δηλαδὴ μετὰ τέσσαρας ἡμέρας, λήγει ἡ Προθεσμία τῆς ἀποστολῆς Φωτογραφιῶν διὰ τὸν Διαγωνισμόν. Ὅσοι λοιπὸν ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν μέρος, ἂς σπεύσουν νὰ στείλουν τὰ ἔργα των.

Τὴν 30 Σεπτεμβρίου, δηλαδὴ μετὰ δεκαεννέα ἡμέρας, λήγει καὶ ἡ Προθεσμία τῆς Ψηφοφορίας. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν τὴν αὔξησιν τοῦ φύλλου, ἂς σπεύσουν νὰ στείλουν τὴν Ψῆφόν των.

Μετὰ τοῦ παρόντος φυλλαδίου διανέμεται καὶ δεύτερον Δελτίον Ψηφοφορίας, δι' ὅσους τυχὸν ἔχασαν τὸ πρῶτον.

Πλησιφαὴς Σελήνη [ΕΕΕ] διὰ τὴν εὐφυεστάτην ἐπιστολήν σου, ἀπὸ τὰς ὄχθας τοῦ ξανθοῦ Σερέτου· κατόπι τριῶν μηνῶν σιωπῆς. Ἤθελα νὰ μαλώσω ὀλίγον τὸν *Ἐξόριστον Ἀμαρτωλόν*, ὁ ὁποῖος εὐθύνεται διὰ τὴν σιωπὴν αὐτήν, διότι σ' ἐστέρει τόσον καιρὸν τῶν νέων τοῦ κύκλου μας. Ἀλλ' ἂς ἔχῃ χάρι, ἐφ' οὗ αὐτός σου ἔδωκεν ἀφορμὴν νὰ γράψῃς μίαν τόσον ὡραίαν ἐπιστολήν. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ στοίχημά σου μὲ τὴν *Πάραλον Πέτραν*, καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, θὰ το κερδίσῃς. Ἡ Σελήνη Τῳῆς ὑψοῦται ὁλονέν. . .

Ἐπέταξεν ἀπὸ τὴν χαράν της ἡ Μάρθα, ὅταν ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολήν τοῦ *Ἐθνικοῦ Γυμνοῦ* [ΕΕ]. Ἄ, μὰ εἶνε τόσον σύμφωνος μὲ τὴν ἰδέαν της ὁ ἀγαπητός μας φίλος! Ἠξεύρετε τί γράφει; Ἰδού: «Δὲν εἰμπορῶ νὰ ὀνομάσω Ἑλληνόπαιδα τὸν συνδρομητήν σου ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος, ἐνῷ θὰ ἠμπορῇ, δὲν θὰ ψηφίσῃ τὴν αὔξησίν σου. Ἡ ψηφοφορία αὐτὴ ἀρίεται εἰς τὸν πατριωτισμὸν τῶν Ἑλληνοπαίδων· ἐτελείωσε!» Ναί, αὐτὸ εἶνε· ἐτελείωσεν!

Ἐν πρώτοις, *Σταμάτιε Σταματίου*, σὲ συλλυποῦμαι ἐγκαρδίως διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀδελφούλας σας. Ὡς-πρὸς τὰ ψευδώνυμα, τὰ ὁποῖα προτείνεις, δυστυχῶς κανὲν δὲν εἶνε ἐλεύθερον, καί σε παρακαλῶ νὰ μου στείλῃς ἄλλα. Τὸ ἀνέκδοτον τῆς γιαγιᾶς μὲ διεσκέδασε πολύ, ἂν καὶ νὰ σου εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν το ἐπίστευσα. . .

Ροδοφωτισμένη Δύσις, εἶμαι εὐτυχὴς δι' ὅσα καλὰ εἶπαν δι' ἐμὲ οἱ μεγαλήτεροι εἰς τὸ σπίτι τῆς *Τέρινθος*. Τὸ ἐπίθετον τοῦ ψευδωνύμου σου εἶνε *Ροδοφωτισμένη* καὶ ὄχι *Ροδοστεφανωμένη*. Ἔχω ὅμως καὶ μία φλίνη *Ροδοστεφανωμένην* *Ἀνοιξίν*, καὶ διὰ αὐτὸ σοῦ ἀποδίδεται καμμίαν φορὰν, κατὰ λάθος, αὐτὸ τὸ ἐπίθετον, ἀντὶ τοῦ ἄλλου.

Εὐχαριστῶ θερμῶς τὸν ἱκανώτατον διδάσκαλον κ. *Νικόλαον Πάγιαν*, διότι δὲν παύει νὰ με συνιστᾷ εἰς τοὺς μικρούς του φίλους — ὡς ἀποκαλεῖ τοὺς μαθητάς του, — καὶ νὰ τους προτρέπῃ νὰ γίνωνται συνδρομηταί μου. Μοῦ ἔστειλε καὶ ἓν ποίημα δι' αὐτούς, τὸ ὁποῖον μὲ παλλὴν εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα. Λυποῦμαι ὅμως ποῦ δὲν εἰμπορῶ νὰ το δημοσιεύσω, διότι μόνον τῶν τακτικῶν μου συνεργατῶν δημοσιεύω ποιήματα, κατ' ἀρχὴν ἀπαράβατον. Καὶ τοῦτο, δεῖτε ἓν ἔκαμνα τὸ ἐναντίον, διαβεβαιῶ τὸν φίλον μου κ. *Βάγιαν*, ὅτι δὲν θὰ ἦτο πλέον εἰς θέσιν νὰ με συνιστᾷ εὐσυνειδήτως εἰς τοὺς μαθητάς του.

Κατευθυοντασμένη καὶ ἡ φίλη μου *Ἰτέα* μὲ τὴν ἰδέαν τοῦ Μεγάλου Ἐράνου. «Οἱ Ἀμερικανόπαιδες εἶνε ἄξιοι θαυμασμοῦ διὰ τὸ κατόρθωμά των, μοὶ γράφει· ἀλλὰ νομίζω ὅτι καὶ ἡμεῖς οἱ Ἑλληνόπαιδες θὰ το ἐκατορθώναμεν ἂν εἴχαμεν τὴν θέλησιν, τὴν ὁποίαν εἶχον ἐκεῖνοι. Διότι, ὡς ἠξεύρεις, τὸ πᾶν εἶνε ἡ θέλησις.» Ναί, αὐτὸ μόνον χρειάζεται, τίποτε ἄλλο. Θέλησις καὶ πάλιν θέλησις. Ἐμπρὸς λοιπὸν!

«Ἀρ' οὐ εἶχα τὴν ἐξαιρετικὴν τιμὴν νὰ εἶμαι ὁ πρῶτος, ὁ ὁποῖος ἔλαβα τὸ «Ὑπὲρ Πατρίδος» — μοῦ γράφει ὁ *Γεωλέλμος Τέλλος* [ΕΕ] — πρῶτος ἐνετρύφησα εἰς τὰς ἀπολαυστικάς του σελίδας, καὶ πρῶτος σπεύδω νὰ σου μεταδώσω τὰς ἐντυπώσεις μου. . . Ἀλλὰ θὰ δυσκολευθῶ πολύ. Εἶνε πάρα πολλαί, καὶ ὁμοιάζουν μὲ χείμαρρον παρασύροντα τὰ πάντα. . . . Δὲν δύναμαι νὰ εἴπω ἄλλο τι, εἰμὴ ὅτι ἓν βαθύτατον ἆχ! ἐξέφυγεν ἐκ τῶν χειλέων μου, ὅταν ἔφθασα εἰς τὴν λέξιν Τέλος. . . . Πῶς νὰ μή σε ἀγαπᾷ ἡ ἑλληνικὴ νεολαία; Πῶς νὰ μή σε θαυμῇ πνευματικὴν της τροφόν; Τίς ἄλλος ἐρρόντισε νὰ ἐκδώσῃ τοιοῦτο βιβλίον; Τίς ἐμερίμνησεν ὑπὲρ τῆς ἀναζωογονήσεως τοῦ πρὸς τὴν Πατρίδα αἰσθήματος; Οὐδεὶς ἄλλος ἐκτὸς Σοῦ! Διότι σὺ μόνη κατώρθωσες νὰ ἐκδώσῃς βιβλίον ἱκανὸν νὰ τέρψῃ, νὰ διδάξῃ, νὰ ἠθικοποιήσῃ, νὰ συγκινήσῃ, νὰ ἐξευγενίσῃ καὶ νὰ συναρπάσῃ, - βιβλίον διὰ πᾶσαν τάξιν, καὶ φῦλον, καὶ ἡλικίαν καὶ ... τσέπην.»

Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου, σὲ συγχαίρω ἀπὸ καρδίας διὰ τὴν ἔξοχον ἐπιτυχίαν τῶν διπλωματικῶν σου ἐξετάσεων. Ναί, ἀγαπητή μου, εἶμαι εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος, διότι αἱ πλεῖσαι ἀπὸ τὰς πρωτοβαθμίους ἦσαν καὶ φέτος φίλαι μου, ὅπως ἦσαν καὶ αἱ περυσιναί. Τὰς συγχαίρω ὅλας καὶ τας εὐχαριστῶ, διότι πάλιν μ' ἐτίμησαν.

Δέα [ΕΕΕΕ] δὲν φαντάζεσαι πόσον μοῦ ἤρεσεν ἡ περιγραφή τοῦ ταξειδίου. Κρῖμα νὰ μὴν ἔχω τόπον νὰ δημοσιεύσω ὁλόκληρον τὴν ἐπιστολήν σου! Καὶ ἡ ὑπογραφὴ τοῦ ὑστερογράφου σου «ἡ ἰ-*δέα*» (ἀντὶ: ἡ ἰδία) τί χαριτωμένη! Ἀλλὰ διατί τόση ἀπαισιοδοξία διὰ τὴν τύχην τοῦ δεηγήματός σου; Ἀπὸ τὴν πολλὴν μετριοφροσύνην σου βέβαια.

Ἄδικα, πολὺ ἄδικα ὑποπτεύθημεν τὴν *Ναυτοπούλαν*, ὅτι, παρὰ τὰς ὑποσχέσεις της, θὰ μας ἀφίσῃ τώρα που σήκωσε κόσσον... Σήμερα μου γράφει καὶ μου λέγει διατί ἔκαμε νὰ φανῇ τότον καιρόν. Ἡ ἀδελφούλα της, ἡ *Ζανθὴ Νησιωτοπούλα*, ἔπεσεν ἀπὸ μίαν παράτσαν ὕψους 12 μέτρων, καὶ ἔσπασε τὸ ἕνα της χεράκι, ἐξένθρωσε δὲ τὸ ἄλλο. Εἶνε θαῦμα πως ἐσώθη, διότι πίπτουσα παρέσυρε καὶ μίαν πελωρίαν γάστραν· ἀλλὰ εἶνε θαῦμα καὶ ἡ ἀσαρκεία καὶ ἡ γενναιότης μὲ τὴν ὁποίαν ὑπέστη τόσας ἐγχειρήσεις, τόσους πόνους, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μὴν ἀνησυχήσῃ τοὺς συγγενεῖς της! . . Εὖγε της! τῆς ἀξίζουν δι' αὐτὸ πέσαρα εὔσημα [ΕΕΕΕ].—Τώρα, δόξα σοι ὁ Θεός, εἶνε καλύτερα, καὶ ἡ *Ναυτοπούλα* «γίνεται πάλιν ἡ παλαιὰ καὶ πιστή μου, *Ναυτοπούλα*, ἡ οὐδέποτε λείπουσα ἐκ τῆς ἀλληλογραφίας, καὶ λαμβάνουσα μέρος εἰς ὅλα.» Καὶ μου γράφει πάλιν ἕνα σωρὸ ὡραῖα, συγκινητικά, ἐνδιαφέροντα, τὰ ὁποῖα θὰ ἴδῃς εἰ, τὸ προσεχές.

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΑΠΟΡΩΝ

Σήμερον ὁ *Δημ. Π. Δρίβας*, διὰ συγκινηματικώτατης ἐπιστολῆς, αοῦ συνιστᾷ θερμῶς μίαν πτωχὴν ὀρφανοῦλαν ἀπὸ τὴν Σύρον. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι κάποιος θὰ μου στείλῃ τὰ ἀπαιτούμενα χρήματα διὰ νὰ τὴν ἐγγράψω. Καὶ τὸ στάδιον πρὸς εὐεργεσίαν εἶνε εὐρύ, διότι ὑπάρχουν ἀκόμη πέντε πτωχὰ παιδία συστημένα καὶ μὴ ἐγγραφέντα μέχρι τοῦδε.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Μικρὰν Καρδίαν* (Ν. Τ. αὐτὸ ἦτο τὸ ὡραιότερον·) καὶ *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν* (Μ. Κ. αὐτὸ ἐξέλεξα· διὰ τὰς ἐρωτήσεις σου, σὲ παραπέμπω εἰς τὸν «Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ» τὸν δημοσιευθέντα εἰς τὸ 1ον φυλλάδιον τοῦ ἔτους τούτου· ἐκεῖ θὰ ἴδῃς οἱ συνθέσεις εἰμποροῦν νὰ μου στέλλουν οἱ συνδρομηταί.)

ΛΥΤΑΙ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

Εὗρον ἀκόμη τὸν Διδάσκαλον τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος καὶ οἱ ἑξῆς: *Τριφύλλι, Δ. Βότσαρης, Δ Π. Δρίβας, Δοξίας, Ἐρυθρὰ Θάλασσα, Τυδεὺς Χιακὴ Μαργαρίτα, Εὐδόξος Ἴον* ([Ε] διὰ τὴν ζωηρὰν ἐπιστολήν) *Δημερὸ Θάλασσα τοῦ Μεσολογγίου, Χαμενη Εὐτυχία, Τέττιξ τῆς Ἀχαΐας, Εἰλικρινὴς Φιλία, Ν. Δεκαεβδάλλας, Ρωβέρτος Γοϊσκάρδος, Οὐρανὸς τῆς Ἑλλάδος* ([Ε] διὰ τὴν ἔμμετρον Λύσιν·) καὶ *Μαῦρος τῆς Βενετίας*.

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι: Ἡ *Πλησιφαὴς Σελήνη* ἀσπάζεται *Ναυτοπούλαν, Ἐλληνοπούλαν, Ἀστεροεσσαν Νύκτα* κτλ. — ἡ *Ἀράχνη* ἐρωτᾷ τὴν *Ἀεροναυτοπούλαν* πῶς περνᾷ εἰς τὴν ἐξοχήν· — ἡ *Κίχλη* ζητεῖ τἀρχικὰ τοῦ *Ζωφεροῦ Μεσαίωνος*, τοῦ *Ἀθηρινοῦ* καὶ τοῦ *Ζίλ Βλάς*· — ἡ *Ροδοφωτισμένη Δύσις* ἀσπάζεται τὴν *Μελαγχολικὴν Ναυτοπούλαν*· — ὁ *Ἀεαρὸς Ζωγράφος* πληροφορεῖ *Ζωγράφον τὸν Θαλασσινὸν*, ὅτι τἀρχικά του εἶνε Χ. Δ. —ὁ *Νικόλαος Δεκαεβδάλλας* συγχαίρει πάντας τοὺς εἰς τὸν 58ον Διαγωνισμὸν βραβευθέντας Πειραιεῖς· —ὁ *Περικλῆς Σκέφορης* πληροφορεῖ τὸν πρόεδρον τοῦ Κερκυραϊκοῦ Συλλόγου, ὅτι, ἐπειδὴ δὲν θὰ μείνῃ ἐν Πρεβέζῃ, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ ἀντιπρόσωπός του ἐκεῖ, ὅταν δὲ μεταβῇ εἰς Λευκάδα, θὰ τῳ γράψῃ ἀπ' εὐθείας· — ἡ *Ναυτοπούλα τῆς Ἄρδρου* ζητεῖ τἀρχικὰ καὶ τὴν διαμονὴν τῆς *Ἀρθισμένης Ροδωνιᾶς*, τὴν ὁποίαν ἀσπάζεται· — ὁ *Ναύαρχος Θερβέρας* πληροφορεῖ τὸν *Κυνηγὸν τῶν Τίγρεων*, ὅτι ἡ διαμονή του εἶνε αἱ Ἀθῆναι· ὡς πρὸς τἀρχικά του, ἐδημοσιεύθησαν εἰς προηγούμενον φυλλάδιον· ἂν θέλῃ ὅλον τὸ ὄνομά του, ἂς ἀνταλλάξουν Μ. Μυστικά· —ἡ *Χιακὴ Μαργαρίτα* ἐρωτᾷ τὸν *Ἄγριον Μάγδην* ἂν ἔχῃ πολὺν καιρὸν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Χίον·— ὁ *Ἠρ. Κ.* *Ἀναστασιάδης* δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς *Ἄυρας τοῦ Ὀρφέως* προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν, καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν του·—ἡ *Φιλάμουσος Νεᾶνις* ζητεῖ τἀρχικὰ καὶ τὴν διεύθυνσιν τῆς *Ἀερουχέτης*, συλλυπεῖται δὲ τὴν *Ποιήτριαν Σαπφὼ* διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀδελφῆς της· (κ' ἐγὼ τὴν συλλυποῦμαι ἀπὸ καρδίας') — ἡ *Ἴονσος Νῆσος* ἀναμένει ἐπιστολὴν τῆς *Ἀηδόνος τῆς Ἐρήμου*. τὴν ὁποίαν ἀσπάζεται·—ἡ *Ἀνθόπωλις τῆς Βερμώνης* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Μελαγχολικὴν Ναυτοπούλαν*· — ὁ *Ἀγγουρολογιώτατος* μὲ τὸν *Σοφὸν Πιττακὸν* καὶ ἡ *Ἰτέα* μὲ τὴν *Ἠλέκτραν Παλαιολόγου*

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ἡ *Ἐρυθρὰ Θάλασσα* μὲ τὴν *Φιλόδοξον Ἑλληνίδα*, *Νεφελώδη Νύκτα* καὶ *Ἥσυχο Ἀεράκι*· —ὁ *Ναύαρχος Θερβέρας* μὲ τὴν *Λλόγη τοῦ Κηφισσοῦ*, *Τρεχαγουρευτοπούλον* καὶ *Βασίλισσαν Ζηνοβίαν*· — ὁ *Ταραρίτης τῆς Ταρασκώνης* μὲ τὸν *Παρσινέδε Ἰον*, *Μπὰμ Μπουμ* καὶ *Λυσόχαρτον*· — ὁ *Γραβιᾶς* μὲ τὸν *Ἄγριον Μάγδην*· — ὁ *Θεαγένης* μὲ τὴν *Λειμωνιάτικην Λιακάδαν*, *Ἀγγουρολογιώτατον* καὶ *Μαρίαν Μ. Θεοτόκη*·—ὁ *Τρεκυμώδης Μαλέας* μὲ τὴν *Δάφνην* καὶ *Κάρμεν Σόλβα*· — ὁ *Ὀφφεὺς μὲ τὴν Συριανὴν Ἠγεμονίδα*, *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* καὶ *Γλυκεῖαν Ἀνάμνησιν*· — ὁ *Ζήτης* μὲ τὴν *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα*, *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* καὶ *Γλυκεῖαν Ἐαρίαν*· — ἡ *Δόρα τοῦ Ὀρφέως* μὲ τὴν *Ὑποφώσκουσαν Ἠώ*, *Ἀτυχῆ* καὶ *Ῥοδοστεφανωμένην Ἀνοιξίν*· — ὁ *Ἀγγουρολογιώτατος* μὲ τὸ *Νευρόσπαστον*, *Μικρὸν Διάβολον* καὶ *Ζεβάν*·—ἡ *Μαθήτρια Καλλιτέχνις* μὲ τὴν *Κλεαρέτην Δίπλα* *Ἐλαίαν τῆς Λευκάδος* καὶ *Κωνσταντῖνον Μαχαιρᾶν*· — ὁ *Φὶν Μοὶ Δῆ* μὲ τὸ *Τί με, μέλι, Μὴν το πῆς σὲ κανένα* καὶ *Ἀντίο Μαστέλο*·—ὁ *Ναυτόκαις* μὲ τὸν *Γουλιέλμον Τέλλον* καὶ *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας*·—ὁ *Ἑλληνομαθὴς Ἀμερικανόπαις* μὲ τὴν *Φτερωτὴν Βαρκούλαν*, *Φαῦστον τοῦ Γκαῖτε* καὶ *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα*· — ὁ *Ἄγριος Μάγδης* μὲ τὸν *Ἕλληνα Πυροβολητήν*, *Ἔαρ τῆς Ἑλλάδος* καὶ *Ζίγ Ζάγ*·—ἡ *Θάλλουσα Μυρσίνη* μὲ τὸ *Ἑλληνικὸν Αἰσθημα*, *Βιργινίαν Δυκιαρδοπούλου* καὶ *Μικρὸν Τυμπανιστήν*· — τὸ *Ἐωθινὸν Ἄστρον* μὲ τὴν *Μιμοῖζαν* καὶ *Ναυτοπούλαν* — τὸ *Στήριγμα τῆς Μητρὸς* μὲ τὴν *Ἀράχνην*. *Ζηλωτὴν τῆς Διαπλάσεως* καὶ *Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας*· — ὁ *Ἰατρὸς τῶν Συνδρομητῶν* μὲ τὴν *Μυλαίδην*, *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν* καὶ *Ἀγκάθι*·—ἡ *Ὀμίχλη τῆς Ἀγγλίας* μὲ τὸν *Ἀγγουρολογιώτατον*, *Δέκιον Μῶν* καὶ *Κινέζον Δῆ*·—ὁ *Ζεβὰν* μὲ τὸν *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν*, *Ἀγρυπνον Φάρον* καὶ *Στυλιαρὴν Πενυχάκη*·—ὁ *Σπουδαῖος Ἄνθρωπος* μὲ τὸν *Ἀστέρα* τοῦ *Βέγα*, *Βαρῶνον τῆς Σύρου* καὶ *Κρητικὴν Σημαίαν*·—ἡ *Ἐσμεράλδα* μὲ τὴν *Σμυρνηοπούλαν*, *Γρυνιάραν* καὶ *Χιωτοπούλαν*·—ἡ *Μαρία* μὲ τὴν *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας*, *Ἀηδόνα τῆς Τερψιθέας* καὶ *Στήριγμα τῆς Μητρὸς*·—ἡ *Λεοπάρδαλις* μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον* καὶ *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*· — ἡ *Κυματίζουσα Θάλασσα* μὲ τὴν *Ἀνθισμένην Ροδωνιᾶν*, *Κιθαρῳδὸν Ἀπόλλωνα* καὶ *Ἑλληνικὸν Αἰσθημα*· — τὸ *Ἡρωϊκὸν Ξίφος* μὲ τὸν *Παρνασσόν*, *Ναυτοπούλαν* καὶ *Νῖκον Βερίπουλον*·—τὸ *Παρατσούκλι* μὲ τὴν *Γλυκεῖαν Ἀνάμνησιν*, *Ἀνθοπόλιδα τῆς Βερώνης* καὶ *Κόμητα τῆς Ἐρμουπόλεως*·—ὁ *Καραγκιόζης* μὲ τὸν *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν*·—ἡ *Νοικοκυρούλα* μὲ τὴν *Κάρμεν Σόλβα*, *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα* καὶ *Κεραυνόν*· — ἡ *Λειμωνιάτικη Λιακάδα* μὲ τὸ *Κάτσε Βρέστο*, *Ἀσπροπετρίτην* καὶ *Ἐλπιδοφόρον*· — ὁ *Κιθαρῳδὸς Ἀπόλλων* μὲ τὸ *Μέλι τοῦ Ὑμηττοῦ*, *Ἠγεμονίδα τῆς Σύρου* καὶ *Νῆσον τῶν Φαιάκων*

μὲ τὸ *Φιλέρημον Ἴον* καὶ *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν* — ὁ *Νοσταλγὸς Ἕλλην* μὲ τὴν *Ἡρωΐδα Ἀνδρανίκην*, *Ξανθὴν Γαλανομάτην* καὶ *Βιργινίαν Λυκιαρδοπούλου* — ἡ *Γλυκεῖα Ἀνάμνησις* μὲ τὴν *Εἰλικρινῆ Φιλίαν*, *Γλυκὺ Φιλάκι* καὶ *Κιθαρῳδὸν Ἀπόλλωνα* — ἡ *Φτερωτὴ Βαρκούλα* μὲ τὸν *Ἀστέρα τοῦ Βέγα*, *Σέλευκον τὸν Κεραυνὸν* καὶ *Βίγλαν* — ἡ *Ἀνθόπωλις τῆς Βερόνης* μὲ τὸν *Γουλιέλμον Τέλλον*, *Μενεξεδένιαν* καὶ *Παπαρούνα τῆς Πενταέλης* — ἡ *Ἀνδριάνα Βλασσοπούλου* μὲ τὴν *Κάρμεν Σύλβα*, *Ἄγριον Μάγδην* καὶ *Ὄλπιν τὸν Γριπέα* — *Μικρὰ Ἰατρίσσα* μὲ τὴν *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν*, *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν* καὶ *Βράχον τῆς Ντραμπάτσας*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὺ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Κατσαρομάλλω* ([Ε] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολίτσαν ἀληθεια, εἶνε καὶ μερικὰ παιδάκια «ποὺ τοὺς ἀρέσουν τὰ γλυκὰ καλλίτερα ἀπὸ τὴν Διάπλασιν» ἀλλὰ ξεύρεις τί θὰ πάθουν αὐτά; θὰ χάσουν ὅλα τοὺς τὰ δόντια!..) *Ἀράχνην* (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς τόσον συμπαθεῖς ἐκφράσεις· φαντάζομαι τί ὡραῖα ποὺ περνᾷς εἰς τὴν ἐξοχήν, ἀφ' οὗ μάλιστα ἔχης καὶ τὴν συντροφιὰν τῆς ἀγαπητῆς *Δερουχέτης*) *Κυματίζουσαν Θάλασσαν* (ἔχε ὀλίγην ὑπομονήν, καὶ μετ' ὀλίγον θὰ μάθης τίνι τρόπῳ θὰ ἐργασθῇς διὰ τὸν Μεγάλον Ἕρανον· πολλὰς εὐχὰς διὰ τὰ γενεθλιά σου·) *Σαπφὼ Α. Σωτηροπούλου* (ἐλήφθη·) *Ἑλληνίδα τοῦ Βορρᾶ*, *Πολυξένην Ι. Κλωσίδου*, *Ναυσικάν*, *Ἀπότομον Ἀκτὴν* (ὄχι, διότι τὰ βραβεῖα, κατὰ τὸν Κανονισμόν, δὲν ἀνταλλάσσονται μὲ ἰσοδύναμα·) *Κίχλην* (ἀληθεια, ὁ Ἀννίβας κάθε ἄλλο ἦτο παρὰ ρωμαῖος στρατηγός· ὑποθέτω ὅτι ἡ παραδρομὴ τοῦ φίλου μας ὀφείλεται εἰς τὴν μεγάλην σχέσιν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ μὲ τὴν ρωμαϊκὴν ἱστορίαν· ὡς πρὸς τὴ Ὠρίων, ἄλλα λεξικὰ τὸ ἔχουν μὲ δασεῖαν· εἶναι ὅμως φοβερὸς ἔλεγκτής· τίποτε δὲν σου διαφεύγει!) *Δύτην τῆς Ὕδρας*, *Μουσουργὸν* (καὶ ἡ νέα σου ἐπιστολὴ μοῦ ἤρεσεν ὅσον καὶ ἡ πρώτη· ἀνεξήγητον αὐτὸ ποὺ κάμνουν οἱ ταχυδρομικοὶ διαιρομεῖς· ἐνῷ τὰ φύλλα τοῖς παραδίδονται ὅλα συγχρόνως, ἀλλοῦ τὰ πηγαίνουν ἐνωρίτερα, καὶ ἀλλοῦ ἀργότερα· σὲ παρακαλῶ νὰ κάμῃς τὰ παράπονά σου εἰς τὸν διευθυντὴν τῆς συνοικίας σου·) *Ἀναστάσιον Γ. Μακρῆν* (εὐχαριστῶ τὸν Σύλλογον διὰ τὰς ἐνεργείας του, καὶ ἀναμένω τὸν κανονισμόν·) *Οὐρανὸν τῆς Ἑλλάδος*, *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν* (ἡ κινέζικη ἐπιστολή σου ἐστάλη· ἀλλὰ τί ἐχρειάζετο ἡ μετάφρασίς της; νομίζεις ὅτι ἡ *Μιμίζα* δὲν ἠξεύρει κινέζικα;) *Χαρτοπόλεμον*, *Μονογενῆ* (ἔγινε καλὰ τὸ χεράκι σου;) *Γλαῦκον* (ὁ ἑποῖος μὲ διαβεβαιοῖ ὅτι «θὰ καταβάλῃ πᾶσαν τὴν τὰς δυνάμεις πρὸς πραγμάτωσιν τοῦ σκοποῦ τοῦ Μεγάλου Ἑρανου.») *Ζαχαρὼ Π. Μαραγκόζη* (ἐλήφθησαν·) *Κατσαρίδαν* (μπᾶ! κ' ἐγὼ εἶχα νομίσῃ ὅτι μ' ἐλησμόνησες·) *Φθινοπωρινὴν Νύκτα*, *Χαμένην Εὐτυχίαν* (αἱ δένδρα, τί νερά, καὶ προπάντων τί ὄρεξις! ἐφαντάζομαι τί φαγί· ποὺ ἔκαμες εἰς τὴν ὡραίαν ἐκείνην ἐξοχήν·) *Δημήτριον Πικιώνην* (εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχάς· δύνασαι καλλιστα νὰ στείλῃς δύο Στοιχειογρίφους·) *Ἴριδα*, *Τέτιγα τῆς Ἀχαΐας* (ψευδώνυμον μὲ μίαν λέξιν εἰμπορεῖς βέβαια νὰ εὕρῃς μόνος σου· πρότεινέ μου μερικά, νὰ σου ἐκλέξω·) *Λιμνοθάλασσαν τοῦ Μεσολογγίου* (χρειάζεται ὀλίγη ὑπομονή, διότι αἱ προτάσεις δημοσιεύονται μὲ τὴν σειράν, καὶ ἀπὸ τρεῖς ἢ πέντε τοῦ καθενὸς εἰς κάθε φυλλάδιον·) *Ζωγράφον τὸν Θαλασσινὸν* (ἡ *Θεοφροσόνα* δὲν εἶνε ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ὑποθέτεις καὶ σύνεπῶς δὲν δημοσιεύω τὴν πληροφορίαν σου· τὰ ἀπροσδόκητον τοῦ 35ου φύλλου ἐδημοσιεύθη δὶς ἐκ παραδρομῆς·) *Φρόνιμον*, *Καρδερίναν* (σοῦ διαβιβάζω τὰς ζωηρὰς συμπαθείας τῆς Πίσσας πρὸς τοὺς δικούς σου, καὶ ἰδίως τοὺς πτερωτούς· δὲν ἠξεύρεις πως ἐξεργολύφετο ἐνόσῳ ἐδιάβαζα ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς ὡραιοτάτης [ΕΕ] ἐπιστολῆς σου·) *Χρυσάνθεμον* (εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς τὰ χρήματα καὶ ἄνευ Δελτίου, διότι τὸ ἀντικαθιστᾷ ἡ ἐπιστολή· τὸ Δελτίον στέλλεται χάριν περισσοτέρας εὐκολίας· ἀλλ' ἀφ' οὗ τὸ ἔχασες, τί νὰ γίνῃ;) *Μακρολέλεκαν*, *Σκαφιδάκι*, *Φὶγ Μοῦ Λῆ* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν προθυμίαν·) *Τρίχρωμον Φούξιαν* (πῶς ἐπερίσσατε εἰς τὸ ταξεῖδι; κ' ἐγὼ ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ γνωρίσω τὴν ἀδελφήν σου·) *Ἀρχηγὸν τῶν Μολυβένιων Στρατιωτῶν*, *Σπαρτιατικὸν Ζωμὸν* (ὁ Ἀνανίας σὲ χαιρετᾷ· ἐργάζεται πολὺ μὲ τοὺς Δ αγωνισμοὺς καὶ δι' αὐτὸ δὲν φαίνεται·) *Γραβιᾶν* (εὐχαριστῶ· σοῦ ἔστειλα ἤδη τὰ πέντε πρῶτα φύλλα·) *Σέλευκον τὸν Κεραυνόν*, (θὰ λάβῃς ἐπιστολήν μου λίαν προσεχῶς·) *Γλυκεῖαν Καρδίαν*, *Στρατηγὸν Ρίο δὲ Λουτεντέζ* (ἐν ὅλῳ 20 ἐναμένει τὰς ἐντυπώσεις σου ἐκ Ζηγρᾶς·) *Ναύαρχον Θερδέραν* (ἄλα ἀναγνώσω τὴν καμωμένιαν σου, θὰ σου γράψω πῶς μοῦ ἐφάνη·) *Ἱππότην Γουλιέλμον* (δυστυχῶς δὲν ἔχω τὸ περιοδικόν, τὸ ὁποῖον μου ἀναφέρεις, διὰ νὰ ἴδω τὸ διήγημα καὶ νὰ κρίνω ἂν πρόκειται περὶ κλοπῆς, ἢ ἁπλῆς συμπτώσεως· ὑποθέτω ὅμως ὅτι θὰ εἶνε τὸ δεύτερον·) *Ἐρυθρὰν Θάλασσαν* (ἡ Κική σὲ ὑπερευχαριστεῖ διὰ τὰ γραμματόσημα·) *Σπουδαῖον Ἄνθρωπον* (εἰμπορεῖ νὰ ἔστειλες περισσοτέρας· ἀλλὰ μόνον 18 ἦσαν ὀρθαί·) *Τὴν Τάκ*, *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* (ναί·) *Φιλοθάνατον* (ὁ ὁποῖος εἶνε ὁ πλέον ἐνθουσιασμένος μὲ τὴν ἰδέαν τοῦ Μεγάλου Ἑρανου, καὶ ἅμα ἔλθῃ ἡ ὥρα, θὰ χαλάσῃ τὸν κόσμον· κ' ἐγὼ βασίζομαι πολὺ εἰς τὸν πατριωτισμόν του καὶ εἰς τὴν δραστηριότητά του·) *Κάλυκα Ρόδου* (εἶχα μάθῃ τὸ δυστύχημά σου καὶ σε συνελυπήθην·) *Νικόλαον Δεκαβάλλαν* (βεβαίως γίνεται ὁ χωρισμὸς τῶν εὐσήμων· ἀλλ' ἐν καιρῷ, νὰ ἐπαναλάβῃς τὴν αἴτησιν·) *Φιλόμουσον Νεάνιδα* (ἔλαβες λοιπὸν τὸ δῶρον ποὺ ἤθελες; πληροφορίας περὶ Μ. Μυστικῶν δὲν δημοσιεύω κατ' ἀρχήν· αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθοῦν ὀλίγον κατ' ὀλίγον·) *Ἰόνιον Νῆσον* ([ΕΕ] διὰ τὰ εὐγενῆ σου αἰσθήματα·) *Ἐδὶθ Ζάντου*, κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 4 Σεπτεμβρίου, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 25 Ὀκτωβρ.

Ο χάρτης των λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, καλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακίδιον, ὃν ἔκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

---

515. Λεξίγριφος.

Τοὐλάχιστον τὸ πρῶτόν μου, λοιπὸν τὸ δεύτερόν [μου,
Κ' ἕτερον κόραι ἐν πομπῇ ποτε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ Ὀλκιοῦ τοῦ Γριπέως

516. Στοιχειόγριφος.

Ματαίως δὲν συνέγραψεν ἓν ἱερὸν βιβλίον,
Καὶ ὅμως οὔτω θὰ φανῇ, ἂν λείψῃ ἓν στοιχεῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυτοπαιδὸς [Ε]

517. Κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον κυβόλεξον.

1.—Μέγας λυρικὸς ὁ Ἀνακρέων ἦτο.
2.—Ἡ Πίσσα πάλαι ποτὲ ἦτο δημοκρατία.
3.—Ζῷον ἐστὶ ὁ ἄνθρωπος λογικόν.
4.—Συνδρομηταὶ Σάμιοι ἐν τῇ Διαπλάσει εὑμεθα πολλοί.

Ἐστάλη ὑπὸ Πυθαγόρου τοῦ Σαμίου

518. Μωσαϊκόν.

Ἔτος, Μήν, Ἡμέρα, Ὥρα,
Δευτερόλεπτον, Στιγμή, —
Πάρ' τα σύ καὶ φτιάσε τώρα
Διαλεχτὰ τὸν ποιητή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου

519. Τέσσαρα.

★
★ ★
★ ★
★ ★
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★
★
★
★
★

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι τοῦ σχήματος διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται: Κα-βέτως, ναύαρχος Ἀθηναῖος· ὁριζοντίως, νῆσος τῆς Ἑλλάδος· διαγωνίως μετεωρολογικὸν φαινόμενον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κίχλης

520. Λεξιθηρία.

Ποῖα λέξις ἔχει τέσσαρα φωνήεντα χωρὶς κανὲν σύμφωνον;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρομέρα

521. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τάρχικά γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν νῆσον τοῦ Αἰγαίου, τὰ δὲ δεύτερα πάλιν τῆς Μ. Ἀσίας:

1, Εἰς τῶν ἑπτὰ σοφῶν. 2 καὶ 3 Πολύτιμοι λίθοι. 4, ζῶον. 5. Βασιλεὺς τῶν Ἑβραίων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νέου Ἀρχιμήδους

522. Φωνηεντόλιπον.

★-πστν-ς-μ-κν-πθν-ζστ.

Ἐστάλη ὑπὸ Χρυσοφόρου Μιχαηλίου

523. Γρῖφος.

Δεῖ, δεῖ, δεῖ, δεῖ, δεῖ, δεῖ, δεῖ, δεῖ, δεῖ
ΑΔΑ = = =

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνθίνου Στεφάνου [Ε]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 19 καὶ 26 Ἰουνίου ἰδ. ἔ.

367. Γεράσιμος (Γέρας, οἶμος).—368. Πηγὴ (πῖ, γῆ).—369. Αὐτῆς, δύτης.—360. Αἷμα, μαία.—361. Ἡ ἐπιστολή.

363.

Ρ		ΑΛΕΞΙΟΣ			ΗΡΑΚΛΗΣ		
Ο		Ν		Ι	Μ		Τ
Δ		Ι		Κ	Ω		Α
Α		ΣΗΡΑ		Ε	ΡΑΠΗ		Υ
Ν			Α	Δ		Κ	Ρ
Ο			Α	Ι		Υ	Ο
ΣΙΒΗΡΙΑ					ΑΣΤΑΚΟΣ		Σ

362.

Σ Η Μ Α.	
Η Π Α Ρ	
Μ Α Ν Η	
Α Ρ Η Σ	

—364 366. 1, Τὸ κτένι.—2. Ἡ Νέμεσις (εἶνε μὲ σῦς.—3, Τὸ ἀγαπῶ ([1]2 δηλαδὴ μισό, ἢ μισῶ).—367. Κῦρος Ἄλυν διαβάς, μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει. — 368 372. Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς συλλαβῆς κρα, σχηματίζονται αἱ λέξεις: ἀκρασία, κράσις, ἐγκρατής, κρανίον, κράνος.—373 374. 1, *Σκότος*,, κότος, πότος, πόλος, ὅλος, ὅλως, ὅπως, πῶς, φῶς. — 2, *Παῖς*, παῖ, ναί, νά, ἀνά, Ἄνα, ἕνα, ἕα, νέα, νέας, *νέος*. —375. Ἡ ὀκνηρὸς περιπατεῖ τόσον ἀργά, ὥστε ἡ πτωχεία τὴν φθάνει.—376. Ὅποιος σκωρπάει τὸν καιρὸ δὲν τὸν μαζεύει πλέον.—377. Μὴ ἐπαίρου ἐπὶ νένεκοτέ.

---

378. Σαρδηνία (Σερδίνη, Α).— 379. Δύο, δύω.—380. Ἴσσος, ἰσσός.—381. Μάτιος-Αἷμος.

382.

Κ	Α	Λ	Υ	Ψ	Ω		
Ρ		Γ		Ι	Ε	Ρ	Α
Ο		Υ		Α	Υ	Λ	Ο
Ν		Γ		Κ	Ε	Β	Η
Ο		Ι		Σ	Υ	Ρ	Ο
Σ	Κ	Υ	Λ	Α	Α		

—385.

Κ	Ο	Ρ	Ι	Σ
Ε	Ρ	Α	Ξ	
Υ	Λ	Ο	Σ	
Ε	Β	Η	Σ	
Υ	Ρ	Ο	Σ	

384. Τὸ ἀλφάδητον ἀντεστραμμένον. — 385. Πᾶς πρέπει νὰ ἐργάζεται πρὸς διάδοσιν τῆς «Διαπλάσεως». — 386. Γνῶθι σαυτόν. — 387. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ὑπέταξε ποτε Πέρσας.

Ἐν τῷ Τυπογραφείῳ τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1899.